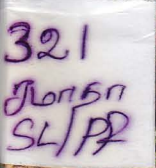

சமாதானத்திற்கான எனது எண்ணம்
பாமச ப஢ா ம஢ை சி஢ுவிலி
MY THOUGHT FOR PEACE

Viluthu

MY THOUGHT FOR PEACE

சமாதானத்திற்கான
எனது எண்ணம்

காமய ஸ்டீலா
மேல் கிஷ்வி

First Published : March 2007

No. of Copies : 250

Published by : *Viluthu*
Centre for Human Resource Development

Printed by : UNIE ARTS (PVT) LTD,
No: 48B, Bloemendhal Road, Colombo-13.

Sponsored by : British High Commission, Colombo

MY THOUGHT FOR PEACE

Commentaries for Photographs by Children

புகைப்படங்களுக்கான மாணவர்களின்
எழுத்துக்களின் தொகுப்பு

ජායාරූප පිළිබඳව ශිෂ්‍යයන්
දැක්වූ අදහස්

42144

Viluthu

1.

01

- Mothers and relatives of the staff of ACF who were found killed.
- முதலில் கொல்லப்பட்ட இளைஞர்களின் தாய்மாரும் உறவினர்களும் கதறியழும் காட்சி
- ஐந்தைப் பூட்டி ACF ஈகை ஈயைக் காய்ச்சி மெய்யிட்டு, பண ஈயைத்

2.

07

- Children playing at the Allapiddy Refugee Camp
- அல் லைப் பிட் டி அக தி மு கா யில் விளையாடிக்கொண்டிருக்கும் சிறுவர்கள்
- சூரூபிதி ஸ்ரீமத நரசிம்ம ஸ்வாமி ஸ்தலம்

3.

15

- Allapiddy Refugee Camp
- அல்லைப்பிட்டி அகதி முகாம்
- அல்லைப்பிட்டி அகதி முகாம்

4.

21

- Students in a school in Mullaivivu
- முல்லைத்தீவுப் பகுதியிலுள்ள பாடசாலை ஒன்றில் மாணவர்கள்
- இலங்கை தகரன் பண்டை ருபின்

5

33

- Activists at a Peace rally held in Colombo - 2006
- கொழும்பு நகரத்தில் நடைபெற்று சமாதான ஊர்வலம்
- 2006 ஐக்கிய அமெரிக்கா கூடுதல் பேரவையின் தீர்மானம்

6.

39

- Students drinking water : Killinochi Central College
- வட பகுதியிலுள்ள பாடசாலைகளில் மாணவர்கள் நீரகூந்தாதல்.
- கிளேலாபிடி மென் மென் பிரகாரத் தர்ப்பென் தர்ப்பு பாயை கார்பி

7.

45

- Primary School Students in Eastern Province
- கீழ்க்கு மாகாணத்தில் உள்ள பாடசாலைகளில் மாணவர்கள்
- නැගෙනහිර පළාතේ පාඨමහ පාසලක දරුවන්

8.

55

- A Peace Demonstration by Women
- சமாதானத்திற்கான கைகோர்ப்பு
- ബാബിനാഥ് ഡാമി റിപ്പോർട്ട്

9

63

- Grieving Relatives of victims of Violence
- படுத்தத்தினால் படுகொலை செய்யப்பட்ட ஒருவரின் உறவினர்கள் அழும் காட்சி
- ஈர்டினல் பிலிப்பினெஸை எக் விங் டைரக்டர்

10.

71

- People queuing for food in Jaffna
- துடாநாட்டில் உணவுப் பொருட்களைப் பெற்றுக் கொள்ள அவதூறும மக்கள்
- மாவனல் ஈலர் ஈடல ஈட்டில் ஈட்டி ஈட்டி

11.

- Civilians fleeing to safe areas
- மக்கள் அச்சத்தினால் பாதுகாப்பான இடத்தை நோக்கி வெளியேறும் காட்சி
- ආර්ථික තැන් බලා යන පදිංචි කරුවන් පිටිගත්

81

12.

- Soldiers in Chavakachcheri
- சாவகச்சேரியில் இராணுவ வீரர்கள்
- පිලිකප්පේරේ යොදාදවුන්

85

About “Voices and Visuals for Peace”

A common criticism of the 2002- 2005 peace process was that it focused exclusively on high level negotiations at the expense of the participation of broad sections of civil society. Building capacities of the media to reflect diverse opinions, creating multi layered forums for men and women of all ages from all communities to spell out their own perceptions of peace, all of these should have been facilitated through the process. This gap was most visible during the year 2006 when the peace process came to a standstill and the cry for war became increasingly shriller while the voices for peace became increasingly fainter. In this situation, Voices and Visuals for Peace was one tiny attempt at strengthening the voices in support of peace.

The mandate of our organization Viluthu is to build capacities for good governance, in which context we work closely with the education community as well as media organizations, to create a culture of peace. Perhaps our local areas of work and experience prompted us to ‘read’ the popular media as one that gave sensational prominence to extremist views. The opinions of children who are both victims of this merciless war and the future inheritors of its legacy, are not heard anywhere. After all, children are the most important stakeholders in any project of war, as they who have to carry the burden of building on what the present generation destroys. It seems that the adult world has relegated them to juvenile pages and children’s programs, and are continuing on their own acrimonious ways unconcerned and unaware that they also have a right to their opinions being heard.

Armed with this analysis, we together with the program staff of the British High Commission, gave form to Voices and Visuals for Peace. This was essentially encouraging children to express their feelings which was facilitated through photographs depicting some aspects of the suffering of war and the hope for peace. We used 12 photographs which were published in the week-end newspapers of all three languages over a period of three calendar months. A panel of three journalists were appointed to select winning entries in the three mediums.

Hundreds of entries were received, much beyond our expectations. And they were extremely creative! A photo showing children playing in a refugee camp hanging upside down on a bar prompted one child to remark "the Peace that was made to hang upside down". Hence, it is with pride that we bring out this little publication carrying some of the best entries received in all three languages. We hope that this will go far in influencing media managements to consider allocating space for children to express their views on serious issues confronted by all of us. And that, this will encourage and strengthen the commitment of the children who contributed to and those who read this publication, to work to propagate a culture of peace.

It is not a coincidence that children from the war regions responded much more in comparison to other regions. For, they have been witness to the stark realities of war and displacement. It is regrettable that due to the ban of popular newspapers in those areas and problems in communications many commendable entries were received after the closing date. Nevertheless, we are determined to somehow provide an opportunity to publish also their creations. On behalf of Viluthu, I take this opportunity to thank all those who went out of their way to help us in this project, especially the editorial staff of Thinnakural newspaper, the Principal and staff of Royal College, Muslim Ladies College and the Negombo Wijeyaratnan Hindu Central College. In view of the ban on Tamil newspapers in the war regions, we had to resort to printing extra sheets of the advertisements and distribute to those schools. Surprisingly, even Community Development Officers came forward to help us in the distribution. In this we especially thank Mr. Amareswaran of Alayadi Vembu Pradesha Sabha in Ampar district for his enthusiasm and cooperation.

This journey does not end here. We need each and every one of you to join hands with us in our quest for peace.

We can Change!

Shanthi A Sachithananda
Executive Chairperson
March 2000

Picture 1

வெண்புறாவே! வெண்புறாவே!

வெண்புறாவே! வெண்புறாவே!
நீயாவது சொல்லாயோ? சமாதானம் வேண்டும் என்று

கதறியமும் தமிழ் நெஞ்சத்துக்
குமுறல்கள் கேட்டிலையோ!
அவர்கள் சிந்தும் கண்ணீர் துளியை
நீ பார்க்கவில்லையோ!
இதையெல்லாம் நீ போய் சொல்லாயோ, வெண்புறாவே!

இலங்கையிலே தமிழனாய்ப் பிறந்து
நாம் அழுத கண்ணீர் போதாதா?
நாம் இந்த மண்ணிலே சிந்துகின்ற இரத்த வெள்ளத்தை நீ
கண்டிலையோ?
இதையெல்லாம் நீ போய்ச் சொல்லாயோ, வெண்புறாவே!

பத்து மாதம் சுமந்து பெற்ற பிள்ளையை
பத்தே வினாடியில் குண்டுகள் துளைப்பதை!
நீ கண்டு போய்ச் சொல்லாயோ, வெண்புறாவே!

கதறியமும் இந்தக் கண்களுக்கு
விடுதலை வேண்டியே வெண்புறாவே
குமுறும் இந்த நெஞ்சங்களுக்கு
கண்ணீர்தான் விடையாகுமோ? வெண்புறாவே!
வினாவன்றி விடைகளைச் சொல்லாயோ
வெண்புறாவே! வெண்புறாவே!

சமாதானம் நிலவுலகில் கிடைத்ததென்று
ஒரு பொய்யாவது சொல்லாயோ
ஏங்கிய மனங்களுக்கு ஏற்றம் கூறும்
ஒரு பொய்யாவது சொல்லாயோ,
வெண்புறாவே! வெண்புறாவே!

ச. டிசாந்த்

தமிழ் மத்திய மகா வித்தியாலயம்
வவுனியா

Oh! White Dove!

Oh, White Dove
Atleast would you not tell
that we need peace?
Have you not heard
the sobbings of Tamil hearts
have you not seen their tears
Go and tell this Oh, white Dove!

All the tears shed by Tamils born in Lanka
Are they not enough?
Have you not seen the river of blood flowing in this soil?
Go and tell this Oh, White Dove!

Bullets end in ten seconds
a life nurtured in the mother's womb for ten months
Go and tell this oh, White Dove!

These weeping eyes seek liberation
But will only tears be their answer?
Oh, White Dove!
Don't raise questions, please answer, Oh Dove
Would you not atleast lie once
that we have achieved peace
so that these anguished hearts could be calmed
Oh, White Dove!

S. Dishanth
Tamil Central Mahavidyalayam
Vavuniya

මේ කඳුළු ගිතලද බලන්න...

සුවහසක් මව්වරුන් කිරවත්, සුවහසක් පියවරුන් දහදියටත් හැරවූ ලෙස උතුරු දකුණු වෙතයක් නැතිවම ආයෙමත් රක්ත වර්ණයට හරවන රටක් මේක. මනුෂ්‍යකාමී සහමුලින්ම වළලා දමාපු කාලකන්නි යුද්ධයකට මැදි වෙලා දුක් විදින, පීඩිත මනුෂ්‍යාත්මයන්ගේ විලාපය සඳහනලාවට ඇහෙනවද මන්දා...?

යුද්ධයේ නිමාවක් දක්කේ මළවුන් විතරමයි. ඒත්.... ඒ මතකයන් හදවතට ගලි කරගෙන ජීවත්වන පිරිස් හැමදාම... හැම තේපරයම... විඳවනවා. මේ හඩා වැටෙන්නේ. සාතනයට ලක්වුණු ඒ සහෝදරයන්ගේ මව්වරුන් විතරක් නෙමෙයි, මුළු මහත් ජාතියේම මව්වරුන්.

මහත්වරුනි,

සාම වැයමට එකම එක අඩියක්වත් ඉදිරියට ගන්න බැරිව හිඳගෙනත්, සාමය උදෙසාම කැපවන වගට දිවුරුම් දිද්ද යුද්ධය පිටු දකිනු වෙනුවට යුද්ධයම පෝෂණය කරන ඔබ.... මේ කඳුළු දුටුවේ නැද්ද?

බලන්න... මේ කඳුළු... ගිතලද?

මධුසංක අමිත් ප්‍රියංක
ශ්‍රී ප්‍රමංගල ජාතික පාසල
හික්කඩුව

Look, Are these Tears Cold?

Today we have a situation in our country where our mothers' breast milk and our fathers' sweat turn into blood (rather than the other way around), due to this brutal war. It is no different whether one is from North or South. Good human qualities are sacrificed because of this war. Do our leaders and those sections of society which profit from this war ever hear the voices of sufferings of the ordinary people?

It seems that one has to be dead to get rid and be free of the menace of this war. Those living in this unfortunate situation continue suffering every day for every second. The tears we see above are not only of the mothers of those who were killed, but also of all the mothers in this country.

Dear Sirs,

You are unable to take even one step towards peace, though you promised to usher it in this country. Instead you are now supporting war. Won't you see these tears!!

See again whether these tears are cold...!!!

A.P. Madhusanka Amith Priyanka
Sri Sumangala National School, Hikkaduwa

எமது வாழ்க்கை?

தலைவிரி கோலமாய் கதறியழுவதே தாயவளின்தலைவிதி என்றாகி விட்டதோ? தாரமிழந்து தரமிழந்து, தான் பெற்ற செல்வங்களைப் பறிகொடுத்து கண்ணீரும் கம்பலையுமாக கதறியழுவதா எமது வாழ்க்கை? கல்வி கற்கச் சென்றோரினதும், சார்ந்தோரை வாழ வைக்க உழைக்கச் சென்றோரினதும், உயிர்களைக் குடிக்கும் ஒட்டுண்ணிகளே வாழும் மண்ணாகி விட்டதா? எமது மண்.

கலங்கரை விளக்குகளாய் ஒளிர வேண்டிய வயதிலே காவியமாகி விட்ட கல்விமான்கள் எத்தனை பேர்? எம் மண்ணிலே எங்களுக்கு இனி விடிவில்லையா எனக் கதறியழும் அன்னையர்கள் எத்தனை பேர்? பாருக்கு ஒளியூட்டும் மனையாள்கள் சோக விழிகளுடன் சுமை தாங்கியாய் கேள்விக்குறியான வாழ்க்கைக்குள் தள்ளப்பட்டவர்கள் எத்தனை பேர்?

எமக்கு சாவு எப்போ வருமோ என்று தவிப்புக்குள் வாழும் தந்தையர்களும், சோதரர்களும், உற்றவர்களும், நண்பர்களும் எத்தனை, எத்தனை? அப்பப்பா, சொல்ல முடியவில்லை வேதனையை! கதறியழுவதும் பதறித்துடிப்பதும் வாழ்வதா எமது வாழ்க்கை? மானிட சமூகமே, கேள்விக் குறியான வாழ்க்கைக்கு விடையொன்று தந்திடுவாயா?

மி. பவித்ரா

புனித மரியான் கல்லூரி, திருகோணமலை

Are Our Lives a Question Mark?

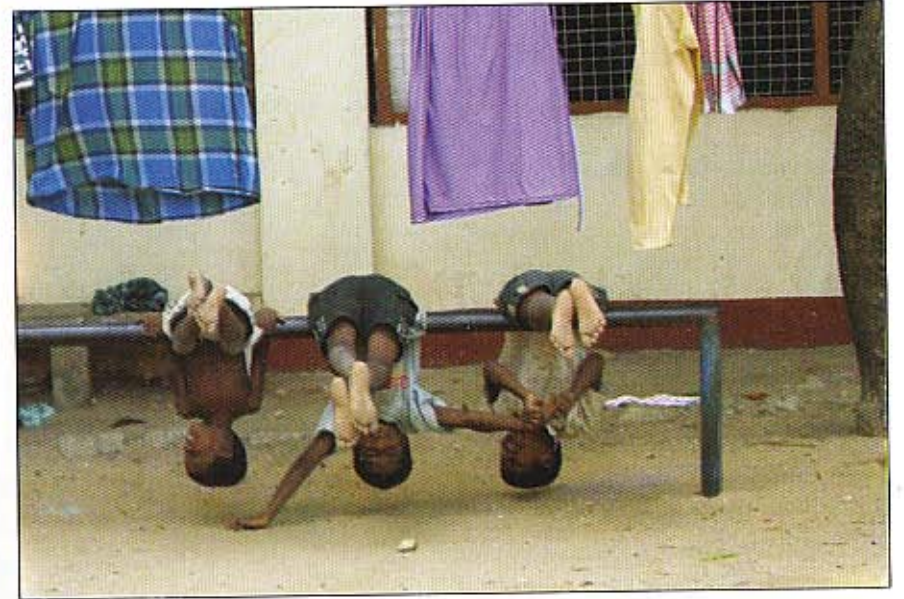
Has it become the fate of our mothers to mourn in distress? Is it our way of life to lose our spouses, our standards and the children we gave birth to? Is this soil a haven for parasites which drink the blood of bread winners and students? Our land. How many academics have become legends in our midst, instead of standing as beaming light houses in our society? Will we not see dawn ever?

How many housewives carry burdens of their families and live in perpetual sadness. How many fathers, brothers, relatives and friends live in the shadow of death. Oh, words are inadequate to describe our grief. Is our life merely going through the motions of anguish and despair? Oh Humankind, will you provide the answers to our lives which has become a question mark?

M. Pavithra

St. Mary's Convent, Trincomalee

Picture 2

கைக்கு எட்டியது.....

தலைகீழான சமாதானம் ! உங்களைப் போலவே அந்தரத்தில் தொங்கும் அவலம். நித்தம் எமக்கு வேண்டிய நிர்ப்பந்தம்! கானல் நீராகி விட்ட எமது கல்வி! சொந்தங்களோடு தொலைவிலேயே தொலைந்து போன எம் சந்தோஷங்கள்! கண்களினூடே அடிக்கடி ஊடறுத்ததன் விளைவில் வற்றிப்போன எம் கண்ணீருடன் சேர்ந்தே வற்றிய எம் எதிர்காலக் கனவுகள்! யுத்தம் எம் வாழ்வின் முகத்தில் அழிக்க முடியா வடு ஒன்றை வரைந்து விட்டுச் சென்றது. அகதி முகாமில் அவல வாழ்வு நடத்தும் அகதி என்ற அந்தஸ்து அதனால்தானே கிடைத்தது. எட்டி எட்டிப் பிடிக்க முயன்றும் சமாதானத்தை நாம் ஏனோ தட்டித் தட்டியே கழித்தோம். நித்தம் நித்தம் செத்துப் பிழைக்கும் வாழ்வுதான் மிச்சம். எம்முடன் போராடியே வாழ்வு தோற்றது. உணவுத்தானம். . . . வேண்டாமையா, சமாதானம் மட்டும் தாருங்கள் போதும்! இந்த அகதி என்ற அவலத்தை அது ஒன்றே போக்கும்.

எஸ். எஸ். கிஷோகுமார்
புனித சவேரியார் ஆண்கள் கல்லூரி
மன்னார்

Within Reach

Inverted Peace! hanging in the air just like you all. our education a mirage, and our happiness lost with our loved ones. Our aspirations dried along with our tears. The war has scarred our faces beyond retrieve. Is that not the reason that (you) gained the status of a refugee? even though we reach out to gather peace, somehow we cast it aside repeatedly. Fighting for survival is what is left of our lives. Life lost just by struggling against us. Oh, Lord we don't want food as charity. Just give us peace, that is enough. That alone will wipe the disgrace of being a refugee.

S.S. KishoreKumar
St. Xavier's Boys school
Mannar

ඔලුවෙන් සිට දකින නව ලොව

මව් කුස කළ ඔව්වෙන් අතට සිටි දරුවා, නව ලෝකයට තෙත් විවර කරත්ම, දෙපා සවිමත් නොවූ නසාවෙන්ම, මව් ඇකයට වී හඬන්නේ, 'අනේ මට උපන් ගමන් ඇවිදින්න පුළුවන් වුනානම්' යන හැඟීමෙනැයි මට සිතේ. එහෙත් දෙපා සවිමත් මව්පිය දෑතේ එල්ලී නව ලෝකයට පිය නගද්දී, ඒ සිතිවු දෙපා නිතැතින්ම සවිමත් වන්නේ, මව්පියන් ගැන හදවතින්ම ඇතිව විශ්වාසය නැමති මහා ශක්තිය නිසාවෙනි. එහෙත් ඒ මහා ශක්තිය වියැකී ගිය කළ, නව දුරටත් නැගිට සිටීමට මේ කුඩා දරුවන්ට වාරු නැති සෙයකි. 'අනේ පුතේ, එදා ඔබ සිතින් දුටු ලෝකය තෙතින් දක්නට නොහැකි වුදා නැවත තම ආරම්භයටම ගියේ, ලෝකයත් නැවත අලුතින් ආරම්භ වෙයි කියා සිතාවන්ද?

සුලාරිකා රඳාන්තිනි කුමාරි වික්‍රමතුංග
හලා / වෙන් / ගුද්ධවු පවුලේ බාලිකා මහ විදුහල,
වෙන්තස්සුව.

The New World You See When Upside Down

When a baby is inside the womb, it is upside down. When it is born, its limbs are not strong enough to walk. That is why a new born baby cries, feeling frustrated with its inability to walk. Later, it stands up with the help of its parents, and grows strong limbs with which it gets to walk.

Even though we are strong enough to walk around, during war, our free movements are restricted. Is that why these children wanted to go back to their original position as in the womb? In a response to not being able to walk around?

Sularika Vasanthini Kumari Wickrematunge
Holy Family Convent
Wennappuwa

අපේ සොදුරු ළමාවිය අපට කවදත් ලස්සනයි

කුරිරු වූ යුද්ධයේ දෝකාරය නන්දෙසින් ඇසෙද්දී, යුද්ධයේ සැහැසික ඇස් පනාපිට දකිද්දී ඒ සියල්ල එක් නිමේසයකට අමතක කරදමා සතුටින් කෙළියෙල්ලම් කිරීමට මොවුන් පොළඹවන සිත කොතරම් මොළොක්ද?

මිනිසත් බවේ වටිනාකම් අඟමල් රේඛාවකට වත් මායිම් නොකරන, මේ යුද්ධයේ හයංකර බව අත්විදින මේ සිසුන් කොතරම් මානසික වශයෙන් පීඩා විදින්නේද? අගනුවර ශිෂ්‍ය ශිෂ්‍යාවන්ට ක්‍රීඩා කිරීමට තානාවිධි ක්‍රීඩාංගන, උද්‍යාන නිවුණද, මේ යකඩ පොල්ල මත එල්ලෙමින් කරන විරක්‍රියා ඔවුනට ලබාදෙන්නේ ලොකු රසයක් අඟහිඟකම් වලින් පිරුණු මොවුන්ගේ දිවිය, ආලෝකමත් කරන්නේ උදාවන ළඟිරු මැඩලයි.

පුංචි දරුවන්ගේ ළමා කාලය ඉතාම සුන්දරයි. නමුත් ඒ මිහිර, සතුට, ආස්වාදය ඔවුනට ලැබෙන්නේ ඉතා අඩුවෙන් වුවද, පුංචි කාලයකට වුවද, ඒ සතුට භක්ති විදීමට ඔවුන්ට පොළඹවන මානසිකත්වය ඉතා උසස්. සුවිසල් මන්දිර, සුබෝපබෝධී යානවාහන, විචිත්‍ර ඇඳුම් ආයින්තම් නොපනන මේ පුංචි එවුන් අවැසි එකම දෙය සතුටයි. ඒ සතුට, පුංචි ළමා ලොවේ රසය යුද්ධය හමුවේ කිසිකලක අකාමකා දුමීමට නොහැකි බව අපි යතාර්ථවාදීව පිළිගනිමු.

වලනි මධුෂිකා සූරිආරච්චි
බප/කැළ මහාමායා බාලිකා මහා විද්‍යාලය

Childhood is Forever Beautiful

See how innocent these children are ! Though they hear the echo of this evil war from all sides, they enjoy the available facilities and play in the refugee camp. Gentle minds of these little ones forget the negative side of this war for a moment.

Human lives are not respected in this war. This creates mental anguish to these little ones. While the children in the cities enjoy facilities like playgrounds, equipment and parks, These children have only the iron bar under the sun. They do not have even the bare minimum in order to enjoy their childhood. They have no luxurious houses, vehicles and clothes. But they ask not these comforts. But only for a peaceful and joyful world. Even as war continues, they want to enjoy their free time.

Chalani Madushika Sooriyaaraachchi
Mahamaya Girls School
Kadawatha

රටටම ඔළුවෙන් හිටගෙන වෙයිද?

පුංචි පැටවුන්ට යුද්ධයේ භයංකර බව නොතේරේ. නම නිවසේ සිටියත්, අනාථ කඳවුරේ සිටියත් කෙළිදෙලෙන් ගත කිරීම පුංචි අයගේ සිරිතයි. සෙල්ලම් කරන්නට ළමා උද්‍යාන හෝ වෙනත් තැනක් මේ පැටවුන්ට නැත. අනාථ කඳවුරේ ඉඩහසර ඇති කිනම් හෝ තැනක සතුටින් ගත කිරීම පුංචි ඇයන්ගේ සිත් වලට කෙතරම් සන්තෝෂයක්ද?

දෙමාපියන්ට කොච්චර ප්‍රශ්න තිබුණත් අපට ඒවායින් ගැටළු නැත. යහළුවන් සමඟ ගත කරන ඕනෑම මොහොතක් අපට සන්තෝෂමත් අවස්ථාවකි.

ඔළුවෙන් හිටගත්තට කොච්චර දේවල් අමතක කරන්න පුළුවන්ද? එහෙත් මේ අනාථ දරුවන්ට ඔළුවෙන් හිටගෙනවත් අනාගතය කරා පියනගන්නට හැකිවේ දැයි මා නොදනිමි.

ආර්.ඒ. ශශිනි මධුශානි රණසිංහ මැණිකේ.

බප / ගම් උරාපොල මධ්‍යම මහා විද්‍යාලය
උරාපොල

Do all of us in this country have to stand upside down?

Small ones cannot understand the gravity of this war. They don't see the differences between this refugee camp or their home. They enjoy wherever they are. There are no children's parks for them to play. Yet, a small place in the middle of the camp is enough for them. Sometimes they don't realise the problems faced by their parents. Each moment they spend with their friends is a happy occasion for them.

When we are upside down, we can forget our worries. I am not sure whether these children can look forward to a good future.

R.A. Shasini Madhushani ranasinghe Menike

Urapola central School
Urapola

යුද්ධය හා ළමාවිය

යුද්ධය නම ඇසූ පමණකින්ම බිය වීමට එය හේතුවක් වී ඇත කුමක් නිසාද යත් අද සමාජයේ මෙය බරපතලම ගැටලුවක් වී ඇති හෙයිනි. ප්‍රවෘත්තියක් ඇසුවද, ප්‍රචන්ද්‍රයක් බැලුවද නිතරම පෙනෙන්නට ඇත්තේ ත්‍රස්දවාදයේ කුරිරු කම්ය. උතුරු ප්‍රදේශයේ සිටින ජනතාවට පමණක් නොව අද මුළු රටටම මෙම ත්‍රස්තවාදය මගේ ගැටළුවක් වී ඇත.

මෙම යුද්ධයෙන් බැට කන්නේ හුදෙක් වැඩිහිටියන් පමණක් නොවේ. කවේ කිරි සුවඳ පවා නොමැතුණු මල් කැකුල වැනි දු දරුවන්ද මෙම කුරිරු යුද්ධයෙන් බැට කන පිරිසක් වෙති. ඔවුන්ගේ සියුම්ම කන් වලට අසන්නට ලැබෙන්නේ මවගේ තැළිවිලි ගීත හඬ නොව හතර වටින් ඇසෙන්නේ පිපිරුම් හැඩය. ඔවුන්ට නිදන්නට ලැබෙන්නේ සුව ඇඳත් වල නොව තැන තැන සරණාගත කඳවුරු වලය.

ඇත්තෙන්ම මෙම යුද්ධය නිසා මේ අසරණ දරු දැරියන්ගේ ළමාකාලය නිකරුනේ නාස්ති වියයි. ඒත් මේ දරුවන්ගේ කෙළිදෙලෙන් ගතවන කාලය විනාශ කිරීමට තරම් යුද්ධය අතාරුණික වී ඇත. අපට ඇති පහසුකම් එකක්වත් මේ අසරණ දරුවන්ට නැත. බොහෝ විට ඔවුන්ට පාසල් යාමට නොහැක. අපට මෙන් සුවපහසු වාහන, සුපෝෂණෝගි පාසල්, සුපෝෂණෝගි ජීවිත ඔවුන්ට නැත ඔවුන්ද අප මෙන්ම දරුවන් පිරිසකි. ඉතින් මේ වෙනස කුමක්දැයි මට මහත් ගැටළුවකි.

නමුදු එක දෙයක් ලිවීමට කැමතිය මාගේ මේ ගැටළුවට කිසි දින පිළිතුරක් නොලැබෙන බව මම දනිමි.

නිරංජලා මධුවන්ති පෙරේරා
මහා මායා බාලිකා මහා විද්‍යාලය-නුගේගොඩ.

Childhood and War

As I hear the word "War" I get scared. It is because it has become the most complicated problem in our society. When we listen to or read the news, all we get are news about terrorism. This does not apply only to the people of the North, but to the people of the whole country. It has affected everyone, elders, children and infants. They all suffered due to this brutal war. Babies love the lullabys of their mothers. Instead, they hear noises of explosion. They don't get a chance to sleep on beds, but on road sides and in refugee camps.

Their childhood is wasted, without many of the facilities that we have. They don't have much opportunities to play. No comfortable vehicles, modern schools, and lifestyles. But they too are children like us. I cannot understand why there are such differences. But I want to say one thing. I will never get a proper answer to this question.

K. Niranjala Madhuwanthi Perera
Mahamaya Girls School, Nugegoda

Peace - Who Cares?

A loud prolonged warning sound pierces day and night, military helicopters fly across the skies, and the sound of guns shatter the stillness around. Bombs suddenly explode in various places, destroying innocent lives.

Don't they, the children of this land have the right to spend their childhood in peace and happiness without having to live in fear, with the loud sounds of bombs and guns destroying their minds?

But over here in the areas where war is not taking place many enjoy the luxuries of life and take things for granted. In the picture the children at Allaipiddy refugee camp are playing. Their outer appearance seem that they are happy. But in their hearts they can't forget their problems. Why can't we get together and prevent such severe hardships without shedding blood? Everyone should consider it their duty to foster peace in our land.

Let's join our hands and get together as one, forgetting about personal gains, to save our beautiful land and bring peace to our country so as to make the flowers of peace bloom everywhere!

Sumaiya Farood
Muslim Ladies College
Colombo - 4

Picture 3

அவலத்தின் பீதப்பீடம்

உயிரிழந்து, உடைமையிழந்து மிச்சம் மீதியுடன் நடை தளர்ந்து, மனம் வெதும்பி, நடைப்பிணமாகி வந்து சேர்ந்த இடமல்லவா இது.

ஒன்று சேர்ந்த இடத்தில் ஒவ்வொருவரின் கதைகளும் தொடர்கதையாகத் தொடர்ந்து வர கண்களிலுள்ள கண்ணீரும் வற்றி வரண்டு சோபையிழந்து விட்டன. படுப்பதற்கு பாயில்லை. இருப்பதற்கு இடமில்லை. குடிப்பதற்கு நீரில்லை. உண்பதற்கு உணவில்லை. உடுப்பதற்கு உடையில்லை. மொத்தத்தில் “வாழ்க்கை வாழ்வதற்கே” என்ற தாரக மந்திரமும் மாயமாய் மறைந்து விட்டதே.

சிந்தனைகளின் மாறாத் துயரங்களும், தெளிவில்லாத மனோநிலையும் உள்ளவர்கள் தங்கும் இடந்தான் இதுவோ? வெட்ட வெளியில், வாடைக்காற்றும், பனிக்கொடுமையும், மழையின் சீற்றமும், இயற்கைகூட இவர்களுக்கு விரோதியாகி விட்டதே. வாச மலர்களும் பாச மலர்களும் கருகிச் சருகாகிக் கிடக்கின்றனவே.

இவர்களுக்கென முத்திரையிடப்பட்ட பெயர்தான் “அகதி”. அகதிக்கு அட்டைகளை முத்திரையாகக் கொடுத்து அரசாங்கம் உபசரிக்கும் பாணியோ தனிரகமானது. வாழ்க்கையில் எதிர்நீச்சலும் போட இடமளிக்கப்படாமல் மூழ்கடிக்கப்பட்ட அப்பாவிகள் வாழும் இல்லந்தான் அகதி முகாம். இவர்களின் வாழ்க்கையில் ஒளிவிளக்கு ஏற்ற வேண்டும் எனில் துப்பாக்கி வேட்டுக்களும் மனித ஒலங்களும் மறையக்கூடிய சமாதானம் தேவை. அப்போதுதான் புது விடிவு பிறக்கும், மனித விழுமியங்கள் பேணப்படும்.

பாத்திமா றிசாதா மலீக்
முஸ்லிம் மகளிர் கல்லூரி
கொழும்பு 4

The Birthplace of Despair

Having lost our lives and our belongings, with the small remains we have, we come with faltering steps - anguished, like walking corpses to this place. Every individual's story, told in this place of gathering is a continuing saga that even tears have dried up in their lustre-less eyes. There is no mat to sleep on, no place to stay, no water to drink, no food to eat, no clothes to wear. On the whole, the motto that "Life is to Live" has also disappeared with it, as if by magic. Is it an abode for those who only have thoughts of unchanging sufferings and unclear state of mind? In the open, with blowing gales, the harsh cold and wrath of rains for company, even nature has become their enemy. Our dear ones, our kith and kin have all become faded flowers that have withered away.

"Refugee" the name is stamped on them. What a sight it is to see how they are looked after by the state, provided with ration cards that mark them out. Refugee camp is home to innocent ones who are not even given a chance to swim against the tide but are left to drown. We need a peace where the sounds of bullets and human cries are silenced. Will there be a new dawn with humane values safeguarded.

Fathima Risatha Malik

Muslim Ladies College

Colombo 4.

செந்நீரில் ஓடங்கள்

எண்ண - அலைகள்
வண்ண - நிலைகள் என
வாழ்வு சிதைவதுண்டு
முன் சுவற்றையே வெறித்துப் பார்த்தாள் - கவிப்பெண்

'குடிக்கென்று' பாயும் - செந்நீர்
கண்களினோரம் - கண்ணீர்
ஒன்றெனக் கலக்க - கண்டாயோ
கவிப்பெண்ணே!

பாரைச் சுமந்த - மண்
போரைச் சுமக்க
கருவறையில் முளைவிடும் - சிசுவும்
தொழுவத்தில் களையுண்ணும் - பசுவும்

துகள் துளாய் - சிதைவுண்டு
உறவுகள் கவலையில் - வதைவுண்டு
அவதரித்த மண்ணை - அநாதையாக்கி
சுயநலத்தை ஒரு - போதையாக்கி

முட்டை முடிச்சுகளை இருப்பில் - செருகி
அல்லலால் மனம் நன்றே - இறுகி
கொழுத்தும் வெய்யிலில் கருகிக் - கறுவி
செல்வதை நீயும் கண்டாயோ - கவிப்பெண்ணே?

முகாம் என்னும் முன்றடி - இடத்தில்
முன்று ரூபாய் கையில் தந்து - கிடத்திய
அல்லல்படும் - அகதிகளை
அல்லைப்பிட்டி அகதி முகாமில் கண்டாயோ - கவிப்பெண்ணே!

புத்தகப்பையைத் தோள் - சுமக்க
மழலைக் கையை - தூய் சுமக்க
தனக்கு அதிர்ஷ்டம் இலலையென்று இருக்கும்
பிஞ்சுக்களை,

எண்ணுகையில் - என் மனம்
உருகிறாடி - கவிப்பெண்ணே
நன்னிலில் காகித ஓடம் விட்ட - கைகள்
முகாமில் செந்நீரில் ஓடம் விட்டு - விளையாடுகின்றன
போனதை எண்ணி
சிறுவர் நீ - வருவதை விடாதே !!!
என்று போர் தரும் பாடம்
கற்றாளே - கவிப்பெண்!!!

நதீகா றிஸ்வான்

முஸ்லிம் மகளிர் கல்லூரி, கொழும்பு 4

Boats on Stream of Blood

The poetess - stares blankly at the wall ahead
As countless waves of thoughts depict
the various situations of life and its destruction

Oh, poetess! do you see the merging of the gushing blood
with the tears at the corner of our eyes
The earth that holds us
now carries the burdens of war
even the foetus in the womb and
the calf in the shed (share this burden)

Broken relationships beyond recognition
tortures the despairing soil now orphaned
addicted to the drug of Selfishness

O poetess! do you see them on their way
carrying their possessions, their hearts
hardened by their anguish
burnt, blackened by the scorching sun?

Oh, poetess, did you see
the sufferings of these refugees at Allaipiddy
3 feet of land for each termed as a haven
and three rupees in their hands

While these luckless small ones
carry their bags with books
on their shoulders
and hold their mothers' hands

O Poetess my heart melts
at the thought of them
hands that played with paper boats in water
now play in waters of blood.

Do not think of the past children
do not stop short of your achievements
poetess you have now learned
the lessons that war has to teach

Nadheeha Rizwan

Muslim Ladies College, Colombo 4

MY THOUGHT FOR PEACE

Picture 4

MY THOUGHT FOR PEACE

සුපිපෙන කැකුළු

තල් වැටත්, පොල් ඕව්ටත් වෙන් කරන මායිමේ හිඳිමින් අයනු ආයනු සියන්තට වෙර දරන පුංචි මල් කැකුළුවල පෙනී විකසිත වන්නට කාලය එළඹ තිබේ. එහෙත් සිදු වන්නේ සිදු විය යුත්ත නොවේ. වෙනදා පෙනී විදහා විකසිත වන්නට පෙර තල් වැට අද්දරින් එබී බලනා හිරු දෙසත්, පොල් ඕව්ට දෙසින් ඇසෙනා සියොත් රාවය වෙතත් හදපිරි සතුටින් බලා හිඳිනා ඒ පුංචි මල් කැකුළු වර්තමානයේ විකසිත වන්නේ වෙඩි හඬ අතුරින් පෙනී හකුලා ගෙනය. සුදු පිරුවට හැඳ සතුටින් පාසැල් මව් තුරුළුව යන ඔවුන්ගේ පෙනී විහිදන්නට ඇති ඉඩකඩ අමානුෂිකත්වය නම් වූ කම්බි වැට මඟින් සීමා කොට ඇත්තේය.

පොල් අතු තක්සිලාවේ දැනුම් කිරිදිය පිපාසයෙන් දසක දිව යන විවිධ වර්ගයේ මල් කැකුළු වෙත තක්සිලා මාතාව ලබා දෙනුයේ සැමට පොදු වූ කිරි දියයි. ඔවුන් සියල්ලම එකිනෙකාගෙන් වෙනස්ය. එහෙත් ඔවුන් නොනැසී පවතිනුයේ එකම භූමිය මතය. තල් වැටින් ලැබෙනා උණුසුම් හිරු කිරණත්, පොල් ඕව්ටෙන් හමනා රුදුරු සුළඟත් පෙනී දිගහරින්නට තනනන මෙම මල් කැකුළු හට මරණ බිය යනු කුමක් දැයි මොනවට සිහි ගන්වයි. මේ මහා පොළව තුළ නිධන්ව ඇති ඔවුන්ගේ ම ඔුතුන්මිත්තන්ගේ මූල කේශයන් විසින් උරා ගත් ජීව රුධිරය මත වර්තමානයේ මල් කැකුළු යැපෙන්නෝ පමණක් ම වෙති. ශතදිනක හෝ මේ ජීව රුධිරයෙන් පෝෂණය ලබනා මල් කැකුළු සියල්ලම තල් වැට ද, පොල් ඕව්ට ද එකමුතු බවේ සුවඳින් මුසපත් කරනු ඇත.

කේ.වී. හසිත පෙරේරා

අසෝක විද්‍යාලය, මරදාන,

කොළඹ - 10

Buds About to Blossom

These little buds, living on the boundaries of the Palmyrah and coconut trees, are about to bloom. There were days when these students watched sunrise through Palmyrah trees and listened to the birds sing from the coconut groves. But today this has changed.

These little buds are blooming without opening their petals. They are scared even to go to school. Yet, they thirst for knowledge. For the present, they have to learn from the experiences of their parents and elders, as opportunities are limited in the school.

There will be a day when we will be united through learning lessons which break down all barriers.

K.V. Hasitha Perera

Asoka College, Colombo 10.

යුද්ධය

පොඩි ඉතිහාසයක් ඇති අපේ මතා භූමිය අද මිහිපිට අපායක් වී ඇත. රුදුරු වූ වාර්ගික යුද්ධය නිසා මනුෂ්‍යත්වයේ නාමයෙන් අපට නිදහස, සාමය අහිමි වී ඇත. අතීතයේ අප රටේ වාර්ගික අර්බුදයක් තිබුණේ නැත. එදා සිංහල, මුස්ලිම්, දෙමළ, බර්ගර් සියලු ජාතින් එක පවුලක සාමාජිකයන් වශයෙන් ජීවත් වූහ. නමුත් අද මේ පීඩාකාරී යුද්ධය නිසා සිංහල, දෙමළ මුස්ලිම් මිනිසුන් මරා ගති. මේ වාර්ගික ගැටුම්වලින් විපතට පත් වෙන්නේ ආණ්ඩුවත් කුසිතවාදී අරගල කරන අයවත් නොවේ. අතර මැදි බහුතරය වූ දුප්පත් ජනතාවයි. පාසල් යන කුඩා සහෝදර සහෝදරියන්ට මානසික සහනයක් නැත. ඔවුන්ට නිසි ආකාරයෙන් අධ්‍යාපන කටයුතු කරගැනීමට නොහැක. අද වනවිට ගෙදරින් එළියට යන පුද්ගලයෙකු නිවසට එනතුරු විශ්වාසයක් නොමැත. එතරම්ම මේ යුද්ධය මිලේච්ඡ වී ඇත. අපට පෙනෙන ලෙසට හුදෙක් අප සියලු දෙනාම මේ කුරිරු යුද්ධයට කැමති නැත. යුද්ධය කරන අයටද එය සාපයකි. අම්මලාට පුතා නැති වී ඇත. බිරිදට සැමියා නැති වී ඇත. මෙයයි යුද්ධයේ ප්‍රතිඵලය. යුද්ධයෙන් දිනුවෝ නැත. හුදෙක්ම එය පරාජයක් පමණි.

ඩබ්.ජී. කීර්ති විමලක්ක

කැ/ මොරදන මහා විද්‍යාල

War

Today our motherland, which has a proud history, has become a hell on earth. We have lost our human values, freedom and peace due to the ethnic conflict. There was no ethnic conflict in the past. Sinhalese, Tamils, Muslims and Burghers lived together as one family. Today, due to this brutal and disastrous war we all kill each other. Neither the government nor those who are engaged in terrorist activities are affected by this war. But the poor ordinary people are crushed between them and fall to suffering.

Our small brothers and sisters do not have peace of mind for them to study. And there is no guarantee that a person who goes out will return home safe. War has created such a barbaric world.

As I see I don't think anyone of us want this war. Everybody dislikes this brutal war. It has become a curse to the persons engaged in it. Mothers lose their sons; wives lose their husbands. This is the only result of any war. No one wins. Finally it is a loss for everybody. This barbaric war is destroying my Nation. What all of us wish is to see the dawn of peace.

W.P. Keerthi Wimalaratne

Moradana Mahavidyalaya, Yahaladeniya

When can we Overcome the Difficulties of War?

The last two decades of war is the darkest period of Sri Lankan history. It is an evil which has killed thousands of our sons. There is no need to interpret this situation anymore. Undoubtedly this war creates conditions for parents to live without their children and for children to live without their parents.

The youth are the live-wire of a Nation. On them depends the future of this country. But this war kills thousands of these youth, and limits their opportunities for education. When can all those children who study in the North amidst the sounds of war, have a peaceful environment? Once peace is achieved, definitely people can live together without any divisions of racial, religious and caste differences. That is the day Mother Lanka can smile tears of gladness. But when will this happen?

Thibashi Sandapani Perera Sattarasinghe

Lumbini College

Colombo 5

கொழும்பு தமிழ்

நூலக

கீடுகுக் கூரைக்குள் இருந்து.....

கம்பி வேலிக்குள் - எம்
கல்வியைத் தொடர்கின்றோம்
கிடுகுக் கூரைக்குள்
கிட்டுமா எமக்கு விடிவு....?

உடைந்த தளபாடம்
உயர்வைத் தருவதெப்போ?
ஆசானின் பற்றாக்குறை
ஆடியில் முடிந்திடுமோ...?

நம்மிடம் முயற்சியுண்டு
நல்ல வளம் கிடைக்கவில்லை
ஆற்றலுக்கும் குறைவில்லை
ஆற்றுப்படுத்தத்தான் ஆளில்லை

ஓட்டைப் பள்ளியெனினும்
ஒவ்வொரு நாளும் நாம்
ஒரு சொட்டு நீர் பெறவும்
ஒன்றித்து வாடுகின்றோம்

நிவாரணம் நின்று போனால்
படிக்கின்றோம் பட்டினியாய்
நித்தமும் இது நடந்தால்
பட்டினிக்கு முடிவென்ன?

அப்பனின் வேலை போனால்
அன்னம் யார் தருவார்
அண்ணனைக் கடத்தி விட்டால்
அகிலத்தில் யார் உதவி?

“யுத்தம் தான்” என்று சொல்லி
நித்தமும் கத்துகின்றீர் - இவ்
யுகத்தை இழந்து விட்டால்
நிம்மதி நிச்சயமோ?

நம் சித்திரக் கனவுகளை
குலைத்தெறியப் பார்க்கிறீரோ?
நயவஞ்சகப் பேர்வழியே - எக்
குலத்தில் நீர் பிறந்தீர்

சொன்னவை அனைத்தும் உங்கள்
யுத்தம் தந்த பரிசல்லோ
சொட்டுச் சிந்தித்து - புது
யுகம் படைத்துத் தாங்கோ

நாளைய தலைவரென்று எம்மை
நாள்தோறும் சொல்லுகிறீர்
நாம் படும் பாடுகளை
நீர் நினைத்துப் பார்த்ததுண்டோ?

மழைக்கேங்கும் நிலம் போல
மண்ணில் அமைதிக்கு ஏங்குகிறோம்
பிஞ்சுக் குழந்தை என்றெண்ணி
பிளந்திடாதீர் எம் கனவை

புவந்திரன் றெக்கனோ

விஜயரத்தினம் இந்து மத்திய கல்லூரி
நீர்கொழும்பு.

Under the Thatched Roof

Within barbed wires - we
continue our education
will we ever see the light of dawn
while under our thatched roof

When will broken furniture
elevate us to great heights
Will shortage of teachers
end by the month of July?

We can make effort
but do not have the resources we need
there is no lacking in capacity
But no one there to console and counsel us

Together we will wither away
even with leaking school roofs
we are made to wait each day
to get even one drop of water

If the emergency relief is stopped
we study in hunger
But if this happens every day
then where is the end?

If the father loses his job
who will provide food?
If the elder brother is kidnapped
then who can help us?

“War it is”
You all shout - but
If we lose this era
is peace of mind guaranteed?
Are you trying to destroy
all our dreams
you deceitful traitor - to
whose group do you belong?

All those mentioned above
is the price of your war
stop awhile to reflect - and
create a new era for us

“Tomorrow’s Leaders”
You often brand us thus
have you ever taken the time
to think of the hardships we face?

Like the earth that yearns for rains
we yearn for peace to prevail
do not take us to be infants
and destroy our dreams.

Puveendran Rekno

Wijeyaratnam Hindu Central College
Negombo.

சமாதானம் பிறந்திடும் நண்பா!

ஓலைக் குடிசைக்குள் அமர்ந்து நீங்கள்
ஓய்வாக ஓதும் நூல்கள் அனைத்தும்
ஓலக்கம் எவ்வாறிருப்பினும் பரவாயில்லை
ஒருபோதும் வீணாகாது நண்பா!

கற்ற கல்வியை நாம்
கலங்கமுறாது பயன்படுத்தி
கரைசேர முயற்சிப்போம்
கடுகதியில் சமாதானம் பிறந்திடும் நண்பா!

எதை நண்பா பார்க்கின்றீர்?
எதிரில் தெரியும் சமாதானப் புறாவையா?
எனக்கும் அதுவன்றோ தெரிகின்றது
எப்படியும் எதிர்கொள்வோம் வெண்புறாவை!

கையில் இருப்பது சமாதான ஏடா?
பையில் சுமந்து வரும் பாட நூலா?
வையில் இல்லை உமக்கு கற்க
கையில் கிடைத்திடும் சகல வளமும்

வெண்ணிற சட்டை அணிந்த உமக்கு
வெண்புறாவை வெல்வது சிரமமன்று
வெற்றிகள் பல பெற்றிடுவாய் நண்பா
வெகுமதிகள் பல குவிப்பாய் நண்பா

உட்காரக் கதிரை போதாது உனக்கு
உற்சாகக் கதிர் தன்னை வீசுகிறாய் நமக்கு
ஊக்கம் மட்டும் போதும் நண்பா எமக்கு
ஊட்டமும் வந்து சேருமடா நமக்கு

செயற்கைக் காற்றை நுகரும் எமக்கு
இயற்கை தன்னை அனுபவிக்கும் உமக்காய்
எதேச்சையாய் எழுதி விட்ட என்
சூற்றை மறவாதே நண்பா! மறவாதே!

எம்.எச். கிஸ்னி மொகம்மட்
றோயல் கல்லூரி, கொழும்பு 7.

MY THOUGHT FOR PEACE

Peace will dawn, My Friend

The scripts that you imbibe in leisure
under the cadjan hut
will never go waste my friend
whatever it is

We will undauntingly utilise
all what we learn
and try to reach the shore
peace will dawn quickly, my friend

What are you looking at my friend
Is it the bird of peace that manifests in front of you?
Is it not the same vision for me too
we will somehow meet the white dove

Is it the book of peace in your hand
or the text book you carry in your bag
although you possess no fancy files for learning
all the resources will be gained by you

It is not difficult to win over the white dove
for you who wears the white attire
May you achieve many victories
and receive many awards

Chair is not enough for you to sit
You radiate the rays of enthusiasm
Motivation is enough for us friend
our nourishment will come in search of us

To you who live with nature
don't ever forget the casual lines
I who breathe in polluted air write

Hisni Mohammed
Royal College, Colombo 7.

MY THOUGHT FOR PEACE

School Students in Mullaitivu

The two boys in the photograph remind me of my brothers. Their lives are however, very different from ours. Their classroom seems to be very simple. The roof is thatched. Although this is cool during sunny weather it must be uncomfortable when it rains.

I know that they live in Mullaitivu, which is in the heart of the war. I can imagine how afraid they must be when there is fighting. I know how afraid I am when there are bombs in Colombo.

So I pray that there will be peace in Sri Lanka, then every child can live in peace.

Ruqaiyah Rafeek

Muslim Ladies College, Colombo 4.

In the Darkness

When the dark world attacks you,
don't react to it
Be silent! and keep a smile on your face
gather the feelings in your heart
so your eyes will be wet and shiny
And the tears will walk along the face
But don't be upset my friend
because those tears will take you
off from this dark world
But this won't be easy
because you need two friends
one is determination
the other is persistence
The determination will lead you
and persistence will guard you

S.A. Ahila Manal

Muslim Ladies College, Colombo 4.

Picture 5

தேச விடியலைத் தேடி வா! வா!

இந்தக் கோலங்கள்
என்று மாறப்போகின்றன?
அனைவரும் எதிர்பார்க்கும்
சமாதானப் புறா என்று
எம் வானில் சிறகசைக்கும்?
சுதந்திரக் காற்றை என்றுதான்
சுவாசிக்கப்போகின்றோம்?
போதி மரத்துப் புத்தன் சொன்ன
தர்மங்கள் எங்கே?
நபிகள் கூறிய எங்கள்
சகோதரத்துவம் எங்கே?
கிறிஸ்துவின் போதனைகள் எங்கே?
கீதை சொன்ன வேதம் எங்கே?
எல்லாம் மண்ணிலா - இல்லை
எம் மனங்களுக்குள்ளா புதையுண்டு
போயின.
காரணம் அல்லாமலே வங்காலை
அல்லைப்பிட்டி கெப்பிட்டிக்கொல்லாவ
வெலிகந்த மூதூர் என
அத்தனை உயிர்ப்பலிகள்!
இரத்தச் சகதியில் இன்று
நாடு புதையுண்டு கிடக்கிறது!
தேசத்தை சகோதர நட்புடன்
காத்திட எழுந்து வா!
அன்பினால் வர்ணமடித்து
சகோதரத்துவத்தால்
கட்டியணைத்து எம் தேசத்தை
புனிதப்படுத்தும் புனித
பாதையமைக்க
இன மத பேதம் கடந்து எழுந்து வா!
இது எங்கள் தேசம்! உனக்கும் எனக்கும் பொதுவான தேசம்!
விடியும் நாளைப்பொழுது எங்கள் தேச விடிவுக்காய்
விடியட்டும்!

யூக்கிறிஸ்டா சதீஸ்

புனித மரியாள் தமிழ் மகா வித்தியாலயம், கொழும்பு 13.

Come, Search for the Dawn of a Nation!

When will these sights change?
When will peace dove fly in our skies?
When will we breathe in the
air of independence?
Where are the preachings of Lord Buddha?
Where is the brotherhood proclaimed by
the prophet?
Where are the words uttered by Christ?
and the scriptures within Gita?
Were they all buried within our soil or
our hearts?

How many lives were sacrificed at the altar
of Vangalai, Allaipiddy, kebbitigollawa
Welikanda, Mutur - all without any
rhyme or reason?
Our country is buried today in a mud of blood
rise to build a Nation with brotherhood
Colour it with love, paving with a holy path
Cross all barriers of racial and religious
differences, rise up and come

This is our Nation! a nation common to you and me
Let tomorrow's dawn be for the dawn of our Nation

Euchrista Satheesh

St. Mary's Tamil Mahavidyalayam

Colombo 13.

Peace is more Victorious than War

It is indeed a paradox when the war mongers say that they are fighting a war in order that peace may prevail. This has been the claim of all wars. When there is a war and when it ends, one is the victor and the other is the vanquished. The victor revels in glory and the vanquished wreathes in pain. Even the victors have hundreds and thousands of homes destroyed, women rendered widows, children rendered orphans and the vanquished have still many more calamitous after effects to suffer.

It is only some territories and lands that are won and lost, and that alone are the gains of war activities.

Rishta Ashraff

Muslim Ladies College

Colombo 4.

Picture 6

වෙමින් එකම මවකගේ දරුවන්

එකම රටක ඉපදිලත් ලෝක දෙකක අපි තනිවෙලා යාච්චනේ. දහවලටත් බයෙන් වෙච්චලන පෑත් පැත්සල්වලින් අකුරු කරන ඔබත්, නිස්කාංසුවේ ඉගෙන ගන්න මමත්, මෙහෙම වෙන් කළේ ඔය කමිඳි වැට නෙමෙයි. මේ යුධවාදී මානසික විකෘතිය මානව න්‍යාය පත්‍රයේ නියෝගකල්ම අපි දෙපැත්තේ හිඳිවි.

ඒත්... මං දන්නවා, මෙහෙට වගේම කිලිනොච්චියටත් පායන්තේ එකම ඉරක්... එකම හඳක්... පිපාසා සන්සිඳුවන ඔය උල්පත ඔබෙවත්, මගේවත් නෙමෙයි, 'අපේ පොළොවේ' උරුමයක්.

උන්ට උඩමනා උන්ගේ හෙටක් මිස අපේ හෙටක් නෙමෙයි. හැබැයි යාච්චනේ, එකම විදිහට ප්‍රාණය රුඳුණු අපේ හිත්, පන්තිදෙත් පොතපතින් කරදලු උස්මහත් වෙත දවසට අපේකම වෙනුවෙන් උල්පතක් වුණොත්...?

එදාට... කමිඳි වැටවල් ගලවලා, අපි එක යායට මනුස්සකම අස්වැද්දලුද...? එක අම්මෙකුගේ දරුවෝ වගේ...

(නියමිත වයස ඉක්මවා තිබූ බැවින් නිර්මාණාත්මක ගුනයෙන් හෙබි මෙම නිර්මාතෘ තෑගි තරඟය සඳහා ඇතුළත් කර ගැනීමට නොහැකි විය.)

උදුලා පද්මාවතී

ගණන්ගමුව, මීගලාව

Let us be the Children of one mother

We were born in the same country, but we are separated. It looks like we are living in two different worlds. This fence did not separate us. Only the war mentality of some people separated us. But I know that whether it be Kilinochchi or the South it is the same sun and moon that shines on us. We drink the same water. We use similar pens and pencils for our studies. While you live in fear even during the daytime, here we study peacefully.

Those who propagate the message of war, are in the pursuit of their own future, they work not for our future. Our hearts are the same. Once we complete our studies and grow up, we will surely overcome this situation. On that day we will remove these fences and become true human beings.

Like children of one mother!

Udula Padmavathi

Ibbagamuwa Central School, Ibbagamuwa.

வேற்றுமைகள் இல்லையா

சிறார்கள் உமக்கிங்கு சூழ்நிலைகள் தவறாக அமையினும் சீருடையின்றி இருப்பினும் சீரிய உங்கள் ஆர்வம் எம்மை சிந்திக்கத்தான் அழைக்கிறது. கண்களில் மின்னும் எதிர்கால எதிர்பார்ப்புக்களுடன் யுத்தம் எமை என்ன செய்யும் என்று புத்தகம் கையுமாய் புறப்பட்டு வந்திருக்கும். உங்களின் புதிரான சிந்தனைகள் எம்மை புல்லரிக்க வைக்கின்றன.

செங்கற் சுவரிலுள்ளே இருப்பினும் கல்விச் செல்வத்தை கதந்தரிக்கத் தடையில்லை என்பதை இதன் மூலம் உறுதியாகக் கூறி விட்டீர்கள். இதுவே உண்மையாகும். உறவாக இருந்து நான் உங்களுக்கு உபரி ஒன்று கூறுகின்றேன். இப்போது இருப்பதைப் போல உறவுகளாகவே இருந்து விடுங்கள். வெளியுலகத்துக்கு நீங்கள் பிரவேசிக்கும்பொழுது இன மதம் என்ற வன்முறைக்குள் உங்களையும் இந்த உலகம் வசப்படுத்தி விடும் கவனம்!

த. சாரா ஏஞ்சல்

புனித சவேரியார் பெண்கள் தேசிய பாடசாலை, மன்னார்.

There are no Differences

Even though the environment is not conducive to you children, even if you have no uniforms, the enthusiasm you display makes us think. With expectations of a bright future shining in your eyes, and the bravery of challenging this war, you have come with your books to the school, this amazes me.

You have shown that there are no barriers to learning even though you are confined within brick walls. Do continue to nurture the relationships you have built, for, when you step out into the world it will entice into the violence based on racial and religious differences. Beware! I advise you as one amongst you.

T. Sarah Angel

St. Xavier's Girls National School, Mannar.

அருந்தி விட்டிருங்கள்

வெள்ளை உடைகளுடன் அவை வெள்ளை இதயங்கள்தான் வேட்டுக்களின் தீவினையை அறியாத, பாலகர் குழாமும்தான்

வெய்யிலின் கோரத்தால் மட்டுமன்றி - வெடி

குண்டுகள் குமுறலில் குழைந்து

அமைதியிலே கல்வியை அருந்தி நனைப்பவர்கள்

முன்று வரியாகி முள்நிறை முப்பெரும் படைகளின்

முடக்கி ஒடுக்குகின்ற அடிமைத் தளையிலும்

அங்கொரு கல்வியாம் கற்றிட வேண்டுமென கனவு கண்டு களைத்துப் போனவர்கள் ஆனால் சளைத்துப் போனவர்கள் அல்ல

புத்தக உறையை மட்டுமல்ல உயிரையும் கனவையும் தான்

கையிலே கொண்டவர்கள் - அவர்

புண்பட்ட நிலங்களுடன் அவை புண்பட்ட மனங்களும்தான் உடைந்திட்ட கட்டிடங்கள் உணர்த்திய பாடத்தை உணராது - தம்

உறுதியின்மேல் கூரையிட்டு உயிர் வளர்க்கும்

உங்களின் நாட்கள் எத்தனை நாளைக்கு

தலையையும் காலையும் காப்பவைகள் காத்திடுமோ தமிழ் கனவை

காற்றிற்கு அணைபோட கதவுகள் இல்லை, கல்வியாம் கற்றிடக் கட்டிடம் இல்லை கையசைத்து எழுதவோர் கரும்பலகை தானும்

இல்லை, இத்தனை மத்தியிலும் - தம்

கனவை நனவாக்க காப்பரண்கள் காணுமா? தெரியாது

கல்வி கற்ற மேதையரே சொல்லுங்கள் எனக்கு விடை

சாவியை நீ பறித்து சக்கரத்தை சுழற்று என்றால் சாத்தியமாகுமோ?

இறப்பதன் இறுதியில் இதைத்தான் அருந்துகின்றோம்

இதையேனும் ஒருமுறை அருந்தி விட்டிருங்கள்

வெள்ளை நிறச் சீருடையை எமக்கு நீர் தந்து

வெளிச்சமாய் உலகுக்கு இருந்திடவோ - அன்றேல்

வேவு கருவிகட்கோர் வெளிச்சமாய் தென்படவோ

இன்றைய சிறுவர் நீங்கள் நாளை தலைவர் என நல்லறம் புகட்டிடும்

நற்பெரியோரேநாங்கள் கல்வி கற்றிட கருணை கொஞ்சம் காட்டுங்கள் -

எம்கனவை நனவாக்க தரணியிலே தாருங்கள்

தூய்மை நிறை தண்ணீரை

ஜேகதாசன் ஜீவராஜ்

விஜயரத்தினம் இந்து மத்திய கல்லூரி, நீர்கொழும்பு

Let us Drink

Those are pure hearts attired in white
a group of children who not the
cruelty of bullets
They are scorched not only by the sun,
but by the eruption of bullets
Yet, they thirst for knowledge
Although bound by chains of bondage
they have come with dreams of learning
Even though fatigue overtakes, they are not to be daunted

They carry not only their school bags
also their lives and dreams in their hands
The scarred landscape along with scarred minds
refusing to learn lessons taught by the ruined buildings
How many more days can you build over your determination?
The hood protecting your heads and the
shoes protecting your feet, will they safeguard
the Tamil dreams?

There is no door to keep out the air
there is no building to sit and learn under
there is no black board for writing
Are security bunds enough to realise our dreams?
I don't know the answer please help me all you learned people
grabbing the key could you
ask that the wheels be kept in motion?
At the end of our life also we drink only this
let us atleast drink this

Jeevaraj Jesuthasan

Wijeyaratnam Hindu Central College
Negombo

Picture 7

சுனை நீரை ஊற்றுக்கிள்ளோம்

கிளிக்கு இறக்கை இருக்கும் வரைக்கும்
கிழக்கு வானம் தூரம் இல்லை
முளைக்கும் விதைகள் முளைக்கத் துடித்தால்
பூமி ஒன்றும் பாரமில்லை
திகைப்புப் பார்வைகள் தேவையில்லை
உங்களுக்கு ஒரு யுகம் பிறக்கும்
சீழ் வடிந்த இந்தப் பூமியை
சீரான சுவர்க்கமாக்கப் புரட்டுங்கள்
உங்களக்காய் வழிகள் திறக்கப்பட்டுள்ளன
வழிகளில் விழிகளை வையுங்கள்
விதிகளை மதிகளால் வெல்லுவோம்
சதிகள் தேவையில்லை சங்கீத வார்த்தைகள் போதும்
மௌனங்கள் அவசியம் ஆயினும்
கடிந்து பேசியும் ஆகனும்

ரோஜாக்கள் வாடி விடும்
ஆனால் ராஜாக்கள் வாடிவிடக் கூடாது
விண்மீன்களுக்கு சுடர் அழகு
உங்களுக்கு உங்களின் சிறு உள்ளம் அழகு
நீ முடங்கிக் கிடந்தால் சிலந்தியும் சிறைப் பிடிக்கும்
எழுந்து நடந்தால் எரிமலையும் வழிவிட்டு விலகும்
வரையறை தேவையில்லை வண்ணமாக வரலாறு படைத்திடு
உன் நிலை நீதியாளருக்குத் தெரியாது
உன்னத தேவனுக்குத் தெரியும்
உறங்காத சிறு விழிகளே
சீர்குலையாத சிட்டு மனங்களே
உறை பனியாய் இருந்த உன் தாய் நிலம் இன்று
உதிரம் படிந்த கள்வனின் கத்தியானது
சணங்காதே உந்தன் உக்கிரப் பார்வைகள்

மார்த்தங்களை வெளிப்படுத்த மரத்திலிருந்து இலைகள் உதிர்வதுண்டு
பூவாய் காயாய் கனியாய் விதையாய் வீழ்ந்திட்ட
உன்னை வளர்த்திட நாள் முதல் சுனை நீரை ஊற்றுக்கிள்ளோம்

பே. அகிலா

விபுலானந்த கல்லூரி, திருகோணமலை

We Pour water from the creek

Till a parrot possess wings
the Eastern sky is not far
As long as the seeds yearn to sprout
the earth is not heavy
no need for looks of despair
A new era will be born for you
Transformed this diseased world into heaven

Many paths are opening for you
Lay your eyes on them
Let us win our fate with our wisdom
we need no conspiracies, just musical words will suffice
silences are necessary but then
firm admonishments are also needed.

Flowers may wither, but not ye my kings
The sparkle beautifies the stars
but for you your inner hearts are your beauty

If you crouch even the spider will catch you
If you get up and walk, volcanoes will give way
there need be no limits, create history
The people who have to uphold justice may not
understand your position, but God knows all
Your Motherland has become victim to the
blood soaked knives of thieves
we will pour water from the creek
To nourish you who has fallen into this
Soil as a new seed

P. Akila

Vipulananda College,
Trincomalee.

கண்டும் காணாத சமாதானம்

புலரிப் பொழுதில் பூத்த சில பூக்கள்
இங்கே புன்னகை செய்யும் இக்கோலம்
துன்பத்துள் விளைந்த இன்பம் என்பேன்

விழியதன் ஒளியதோர் நட்சத்திரக்கூட்டம்
அதில் மறைந்திடும் மானுட சீற்றம்
அன்னை மடியினில் தவழ்ந்திடும் இம்மழலைக் கூட்டம்
மண் புழுதியில் மறைவது மாபெரும் கஷ்டம்
தெளிந்த நீரோடை போல் திகழ்ந்திடும் இம்முகங்களில்
வழிந்தோடும் கண்ணீரை வளர்ப்பது தகுமோ?
சமாதானம் என்ன கண்டும் காணாத கானல் நீரோ?
அன்றில் காணுதற்கரிய கடவுள்தானோ!

உண்டென்கிறேன் பல இனத்தவர்கள் இவர்களுள்ளும்
ஏன் இல்லை சமாதானம்?

தேடியெங்கோ அலைகிறாயே மனிதா
முன்பிருக்க முடிக்கொண்டதோ இமைகள்
இவர்களுள்ளும் வித்தென வீற்றிருக்கும் சமாதானம்
விருட்சமாய் வளர்வதற்கு வேலியிட வேண்டும்.
ஆனால் வேலியே பயிரை மேய்ந்தால் விருட்சம் இங்கே
தழைப்பதெங்கே

புன்னகை புறப்படும் உதட்டில் புன்னகையே பூக்கட்டும்
இவர்களால் வேட்டொலிகள் நீங்கி நம் நாட்டில்
உதித்திடும் சமாதானம் அதில்தானே அழிந்திடும் அவலங்கள்
நிச்சயமான நிஜமிதே விண்மீன்களாய் விளைந்திருக்கும்
இவர்கள் விடியலைத் தோற்றுவிக்கும் விடி வெள்ளிகள்

சத்தியப்ரியா இரத்தினசாமி

சி.சி.ரி.எம்.எஸ்
வவுனியா

The Elusive Peace

Flowers blooming at dawn
are smiling here- this is
happiness within sadness, I will say

The light shining in the eyes like a
Galaxy of stars
Human cruelty will be hidden in it
the young ones who crawl on their mothers' laps
when become buried in the dust of the Earth
Our heart aches

Their faces are as clear as a mountain stream
Is it proper to cloud it with tears?
Is peace a mirage? or is it
God himself who never manifests?

I say there as many races
Why is there no peace amongst them
Oh you man! you seem to be searching
all over the Place
Are your eyes closed, for it is
right in front of you
These children also
have the seeds of peace within them
we have to fence and protect it
If it is to grow into a big tree
but when the fence itself eats the plant
How can a tree grow?

Let there be smiles on your faces
Let them stop the sounds of bullets
and bring Peace to squash all suffering
This will come to pass
They foretell dawn.

Sathyapriya Rathinasamy
C.C.T.M.S., Vavuniya

எதிர்பார்ப்பு...?

நாளைய தலைவர்கள் எமது தேடல் தான் என்ன? எப்பொழுதாவது தேடியதுண்டா? கைகளில் புத்தகத்துடன் கண்களில் கனவுகளுடன் இன்றைய தலைவர்களே உங்களிடம் நாம் என்னதான் எதிர்பார்க்கின்றோம். உங்களால் உணர் முடிகின்றதா? செந்தணலையும் செல்லாக்காசாக்கும் வெறி இருக்கிறது. ஆனால் செங்கல் அறைக்குள் காலம் கடத்த வேண்டிய நிலைமை எமக்கு. செவ்வானத்தையும் தொட்டுவிடும் வலிமை இருக்கிறது. ஆனால் செங்குருதியைக் கழுவவேண்டிய நிலைமை எமக்கு.

கல்வியால் கலியுகத்தை வெல்லக்கூடிய ஆற்றல் இருக்கிறது. ஆனால் நொடிப்பொழுதையும் கிலியோடு கழிக்க வேண்டிய நிலைமை எமக்கு. வரலாறு காணாத மாமனிதன் ஆக ஆசை இருக்கிறது. ஆனால் வாழ்க்கையே கேள்விக் குறியாகி விட்ட நிலைமை எமக்கு. எம் புன்னகையில் வலியைக் கலந்தவர் யார்? அமைதியையே ஆண்டவனாய் நினைக்கும் எம்மை சுற்றி இன்று அடாவடித்தனமே ஆக்கிரமித்து உள்ளது.

இதற்குக் காரணம் யார்? சூரியனைத் தேடும் தாமரையாய் கூம்பி நிற்கிறோமே எமக்கு விடியலைத் தருவது யார்? கேள்விக் குறியாய் வளைந்திருக்கிறோமே? எம்மை ஆச்சரியக் குறியாக்குவது யார்? இன்றைய தலைவர்களே, உங்களால்தான் அது முடியுமென எல்லோரும் கூறுகிறார்களே! சிறுவர்கள் நாம் கேட்பதைத் தர முடியுமா? நமது எதிர்பார்ப்பு, கனவு, ஆசை, தேடல் அனைத்தும் வெறும் ஐந்தெழுத்து வார்த்தைதான். சாதி, மத, இன, மொழி, நிற பேதம் கடந்து புத்தகங்களில் மட்டுமே வாசித்தறிந்த "சமாதானம்"

பாத்திமா சமீமா

பதியுத்தன் மகமுத் தேசிய பாடசாலை
கண்டி.

Expectations

Oh you leaders of tomorrow!
Have you searched for anything?
Do you understand what we expect of you?
We have the force to even change
A burning amber into a simple coin
But have been left to spend our days within brick walls
We have the capacity to win over this
kaliyuga(era) with our education
But instead we have to spend every
minute of our lives with fear
We desire great achievements as never before in history
but have to spend our lives filled with questions

Who mixed pain with our smiles?
Only injustice encircles us, who value peace equivalent to God
We are crest fallen as the Lotus searching for the sun
who will bring us dawn?

We are like Question mark, who will make us
exclamation mark?
Everone says that our national leaders can do it.
Can you give us what we children ask for?
Are expectations, desires, dreams and search
are all one five letter word- Peace.

Fathima Sameema

Badiuddin Mohammed National School,
Kandy

The Prayers of Children

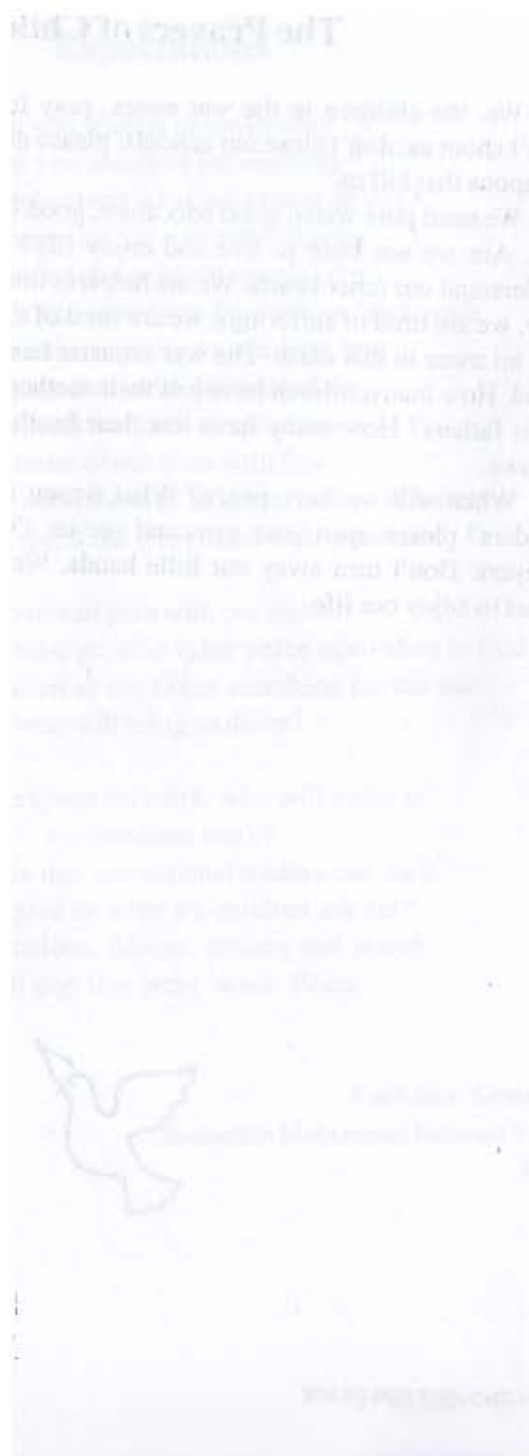
We, the children in the war zones, pray for peace. Don't bomb us; don't shoot us; don't close our schools; please don't spend your money for weapons that kill us.

We need pure water, good education, good food. We want to enjoy our life. Are we not born to live and enjoy life? Oh God! Let our leaders understand our inner hearts. We are helpless little children. We are tired of war, we are tired of sufferings, we are tired of calling for our parents, they are no more in this earth. The war monster has taken them. Yes, they are dead. How many children have lost their mothers. How many children lost their fathers? How many have lost their brothers and sisters? Only God knows.

When will we have peace? What wrong have we done to you dear leaders? please open your eyes and see us. Oh God, please answer our prayers. Don't turn away our little hands. We are tiny children. We too want to enjoy our life.

Fathima Zahira Farook
Muslim Ladies College,

Picture 8

மக்களின் சிவலக் குரல்

யுத்தம் எனும் அரக்கனே!
இரத்தத்தைப் பானமாக அருந்தி
கண்ணீரைச் சொரிந்து
தாயுள்ளங்களைத் தவிக்கவிட்டு
மனிதனை புசித்துப் பார்ப்பது
அழகோ!

யுத்த அரக்கனே சூரியன் உதிக்கிறான்
அவன் தமிழருக்கு மட்டுமல்ல
சிங்களவருக்கு மட்டுமல்ல
முஸ்லிம்களுக்கு மட்டுமல்ல உதிப்பது
அனைவருக்கும்தான்!
உணர்ந்து கொள்!

கடவுள் குரனை அப்படிப் படைக்கவில்லை
சாதி சமய பாகுபாடு பார்த்திருந்தால்
இன்று நாம் இவ்வுலகத்தில்
வாழ்ந்திருக்க முடியாது
புரிந்து கொள்

ஒற்றுமையே பலம் என்பது பழமொழி
நமக்கு ஒற்றுமை வேண்டும்
இரத்தம் சிந்துதல் வேண்டாம்
அகால மரணம் வேண்டாம்
மனிதா!

சமாதானத்தை விரும்பி கைகோர்ப்போம்
ஒற்றுமையாய் வாழ்வோம்
யுத்த அரக்கனை ஓட ஓட விரட்டுவோம்
நாட்டைக் கட்டி எழுப்புவோம்

ஏஞ்சல் அம்புறோஸ்
விபுலானந்த வித்தியாலயம்
திருகோணமலை

The People's Lament

Oh you demon of war!
Is it right of you
to drink blood
and feed on men
while the hearts of mothers
weep and suffer

Oh war demon
realize
that the sun rises
not only for the Tamils
not only for the Sinhalese
not only for the Muslims
but for all

God did not create the sun thus
understand
that if he had discriminated
on the basis of caste and religion
we could not have lived
in this world today

unity is strength
is an age old idiom
we need unity
Oh Man!
not the shedding of blood
nor tragic deaths

Let us join hands
with the want for peace
let us live in unity
let us chase away this war demon
forever from our land

Angel Ambrose

Vipulananda Vidyalayam, Trincomalee

MY THOUGHT FOR PEACE

Women striving for Peace

I like this picture a lot because I as a girl find it encouraging to see women united against the war, seeking to achieve a common goal of "peace" which will benefit not just them but the nation as a whole. The picture makes me very happy because it helps people realise that women are not backward as they used to be earlier. They are not frightened anymore and are ready to seek justice that is essential.

Peace is important to all of us because unlike war, which brings nothing but destruction and despair, it spreads joy and love throughout the world. Thus these women are like beacons who are striving to spread the message "the importance of peace" to the idle members of this Nation.

Fathima Azeema Asmy

Muslim Ladies College
Colombo 4

சாகச பூமி தன்வில் சமாதானம் வரவேண்டும்

சகஜமாய் வாழ்ந்திருக்க
சத்தியமே நித்தியம் கொண்டு
சரித்திரம் படைத்திருக்க - சாகச பூமி தன்னில்
சமாதானம் வர வேண்டும்

மனித வாழ்வு வளம் பெற
மன அமைதி நிலைபெற
மனு நீதி தழைத்திட - சாகச பூமி தன்னில்
சமாதானம் வர வேண்டும்

கல்வி வளம் பெருக
கருத்து ஒருமித்திருக்க
கலைகளிலே சிறந்திருக்க - சாகச பூமிதன்னில்
சமாதானம் வர வேண்டும்

உக்கிர சண்டை நீக்கி
வக்கிரம் கொண்டோர் நெகிழ
அக்கிரமம் ஒழிய - சாகச பூமி தன்னில்
சமாதானம் வரவேண்டும்

வாண்மை மிக்கோராய்
மாண்பு மிக பெற்றோராய்
தாழ்வு நிலை அற்றோராய் இருக்க - சாகச பூமி தன்னில்
சமாதானம் வர வேண்டும்

இருமையிலும் ஆன்றோராய்
பெருமையிலும் சான்றோராய்
வறுமையிலும் உத்தமராய் வாழ்ந்திருக்க - சாகச பூமி தன்னில்
சமாதானம் வர வேண்டும்

வைஷ்ணவி ஜெயசந்திர பைரவமூர்த்தி
கொழும்பு இந்துக் கல்லூரி
இரத்மலானை

Peace must prevail in this Deceitful World

In order to live in normalcy
Upholding truth
To create history - peace must prevail
in this deceitful world

For the enrichment of human lives
For Lasting peace of mind

For Justice (of the Manu Sashttras) to sprout and grow - peace must
prevail
in this deceitful world

For Education to develop
For opinions to reach a consensus
To excel in the arts - peace must prevail
in this deceitful world

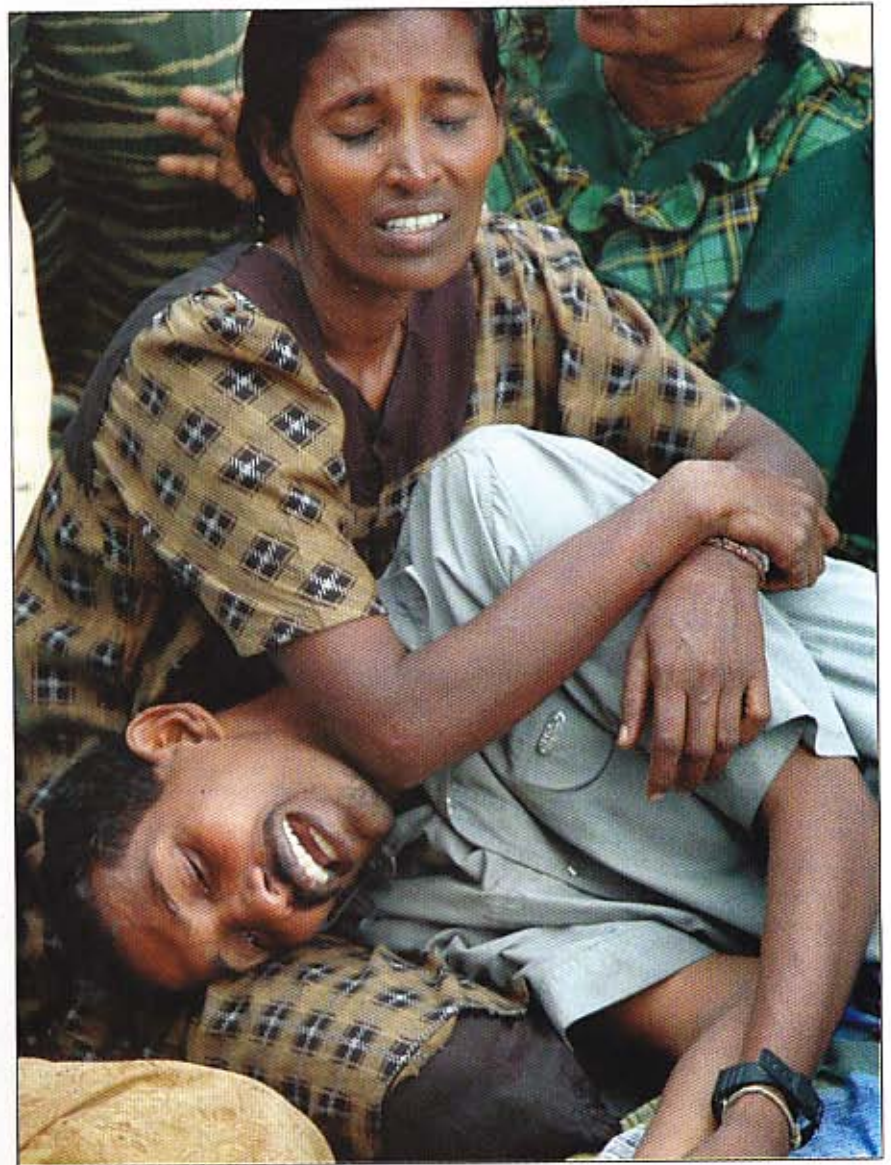
The intense war to cease
for cruel hearts of men to soften
for the destruction of injustice - peace must prevail
in this deceitful world

To live as honest people
with integrity
without falling down- peace must prevail
in this deceitful world

To be learned
and become great
and be virtuous even in poverty - peace must prevail
in this deceitful world

Vaishnavi Jeyachandra Bairavamoorthis
Hindu College
Ratmalana

Picture 9

A Prayer for Peace and Prosperity

Our beautiful country "a pearl of Isle" has turned into a monstrous beast called "ethnic violence" where thousands of lives were lost. Their dreams were shattered and made destitute. The ethnic war in this beautiful island has brought permanent loss of lives and belongings.

Ultimately people are forced to face violence, but not peace in this democratic country. People are grieving after losing their loved ones and relatives. Long and painful years have been faced by the innocent people due to the devastating war. The amount of tears shed is only lesser than the amount of sea water. We had to think twice that people were living just because they were not dead.

The loss was enormously felt. I hope this situation will change as quickly as possible as we are all children of our beautiful motherland Sri Lanka.

F. Ruquiyah Rahmy

Muslim Ladies College

Colombo 4.

The Sorrow is with you forever

This picture draws our attention to the futility of war and its meaninglessness. It points out forcefully that ordinary people are friendly and kind towards one another. But the wars created by interested parties make man act against his nature. This picture makes us think very deeply about the havoc war brings about, and convinces us that ordinary people can live without war. "Oh, my wife, my children are all gone away from me, I want them, how could I live without them".

We can't wait and bear his sorrows because we are also part of him. How many wars should be fought before they are banned from the face of the earth.

D.G . Piushani Nalika Dilanthi Jayatissa

Holy Family Balika Mihindu Mawatha

Kurunegala

மாண்டார் மீண்டும் வருவாரோ?

மண்ணில் புரண்டு அழுது மதிக்கெட்டு
நெஞ்சம் குரலும் பதைக்க
நிலம் நனைத்த கண்ணீரில்
மனிதம் முளைக்குமா, மாண்டவர் தழைப்பாரோ?

எப்பிறவிப் பாவம் இது இப்பிறப்பில்
எம் நாட்டில் நம் இரத்தம் மண் நனைக்க
எத்தனை உடல்களை உடைமைகளை
எண்ணிலடங்கா அளவில் இழந்து நிற்கின்றோம்

ஊர் இழந்து பெயர் இழந்து
உற்றார்,பெற்றார் உறவுகளைத் தாழிழந்து
வாழ்விழந்து நித்தம் வரண்டு சாய்கின்றோம்
வாடிய பயிருக்கு மழையாய்
வருமா எமக்கோர் விடிவு?

சிவரம்யா சிறிசந்திரன்

இராமநாதன் இந்து மகளிர் கல்லூரி, கொழும்பு 4

Can the Dead be Resurrected

Even if you roll on the ground
lose your senses, and give out sounds of distress
will human beings grow back from the field watered by your tears?
Will the dead be resurrected?
This is the Karma of this birth
The soil of our country is wet with our blood
How many of countless lives and property
that we have lost
We lost our villages, our identities, our loved ones
our kith and kin
fall on the ground like dried leaves
Will there be rains for these withered plants?
Will there be dawn for us?

Sivaramya SriChandran

Ramanathan Hindu Ladies College, Colombo 4.

கலியுகம்

போய் வருகிறேன் என்று வீட்டை விட்டு வெளியேறிய ஒருவர் படுகொலை செய்யப்பட்டு உறவினர்கள் முன்னே சடலமாகத் திரும்பும்போது அவர்கள் படும் வேதனையை அறியாதவர்களா இந்தக் கொலைகாரர்கள்? படுகொலை செய்யப்பட்ட உறவினர்களின் கழுத்து நரம்பு வெளியே தெரியும்படியாக ஏங்கி அழுவதும், சொல்ல வந்த வார்த்தைகளை சொல்ல முடியாத அளவிற்கு ஒருவர் மடியில் ஒருவர் விழுந்து அழும்போதும் கொலை செய்த கயவர்களின் மனம் கசியாதா? இக்கொலைக்கான யாரும் நியாயம் கேட்டு போராட மாட்டார்களா என்ற எண்ணத்தில் மற்றவர்களின் முகத்தைப் பார்த்து அழும் காட்சிகள் கொலைகாரர்களை பச்சாத்தாப்பப்பட வைக்காதா? கல்லுக்குள்ளும் ஈரம் உண்டு என்பார்களே.

பிறப்பின்மூலம் படைத்த மனிதனை இறக்க வைக்கும் அதிகாரம் படைத்தவனுக்கே உண்டு. உயிரை எடுக்கும் அதிகாரம் மனிதனுக்கு வழங்கப்படவில்லை. மனிதனாக படைக்கப்பட்டவன் பல பொறுப்புக்களையும், கடமைகளையும் கமந்தவனாக உள்ளான். ஆனால், அவற்றையெல்லாம் நிறைவேற்ற முன் சிலரின் சூழ்ச்சியினால் மாய்ந்து விடுகின்றான். ஒவ்வொருவரினதும் மனதிலும் நாம் அனைவரும் ஒரு தாய் பிள்ளை என்ற எண்ணம் வளர வேண்டும். இவ்வெண்ணம் வளருமாயின் நாட்டில் கொலை போன்ற குற்றங்கள் ஒழிந்து, சாந்தி சமாதானம் நிறைந்து, அமைதி நிலவும் என்பதில் எவ்வித சந்தேகமும் இல்லை.

சி.சியானா

புனித மரியாள் பெண்கள் வித்தியாலயம், மன்னார்

Kali Yuga - The age of Injustice

The loved one who bids goodbye on a journey returns home as a corpse. Don't these murderers feel for the suffering of the relatives. These grieving relatives are crying so much that the nerves at the base of their necks are visible. They try to find solace in each other's laps. Could not this sight soften those murderers? Won't someone struggle for justice on behalf of these victims?

Only the creator God has the right to end the life he created. Mankind was not given the right to take away life. The feelings that we are all children of one mother must prevail. Then only there won't be violence in this country and everyone will live in peace.

S. Siyana

St. Mary's Girls School, Mannar

முகவரி

ஈரைந்து மாதம் தாய் சுமந்த உயிரை அனுமதியின்றி பத்து நிமிடத்தில் பறிக்கின்றானே, அவன் யார்? உன்னைப் போன்ற ஒருவன், உற்றார், சுற்றார் என்ற உணர்வுகள் இல்லாமல், உலகில் உண்மையை உணராமல், நாளை இல்லாது போகின்ற நிச்சயமற்ற வாழ்வை எண்ணாமல், ஆத்திரத்தில் அழிக்கின்றான். உயிர்களைக் குடிக்கின்றான்.

கண்கள் எத்தனை உறவுகளுக்காகத்தான் அழுவது? மனிதன் உக்கிரம் குறைந்து சாந்தம் பிறக்க இன்னொரு புத்தர் விரைவாக அவதரிக்க மாட்டாரா? விஞ்ஞானமே, ஒரு விந்தை மனிதனை உருவாக்க மாட்டாயா?

வேட்கைகள் வன்முறைகளாக வேட்டையாடப் படுகின்றன. உயிரும், சதையுமாக உணர்வுடன் பேசிச் சிரித்தவன் மறுகணம் உயிரோடு இல்லை. அந்த நாள் என்று மறையுமோ? ஏங்கித் தவிக்கும் அன்பும் பாசமும் என்றும் நிரந்தரமாகுமோ?

மனித! ஊனுக்குள் ஏனிந்தப் போராட்டம். சாந்தியும் சமாதானமும் உன் கால்கள் பயணப்பட வேண்டிய பாதையை வகுத்து விட்டன. ஏன் மறந்து விட்டாய்? அல்லது மறுத்து விட்டாயோ? வேண்டாம், உனக்குப் போர்வெறி. ஊன்கால்கள் இனிப் பயணப்பட வேண்டிய முகவரி - சமாதான வீதி, இலங்கை.

ஆர்.எப்.எப் ருசைக்கா

முஸ்லிம் மகளிர் கல்லூரி, கொழும்பு 4.

Address

Who is he, who dares to take away a life that was nurtured in the mother's womb for ten months, in ten minutes? In anger, he destroys lives, with no thoughts to the situation of loved ones, and the fact that this existence is impermanent.

For how many loved ones can these eyes cry? Would there be an incarnation of another Buddha to calm the killing rage of men? Oh, Science can you not produce a new man?

Desires turn into violence. When will the day end where fully alive, laughing and speaking persons drop dead the next minute. When will the love and affection be satiated?

Oh Human Being! Why is there such a struggle within you? Why is there such murderous madness in you? The path you have to traverse has been designated by peace and calmness. Your address is, - Peace Road, Sri Lanka.

R.F.F. Rushika

Muslim Ladies College, Colombo 4.

இனவெறியின் புதைகுழியில் நாங்கள்

வேற்றுமையால் ஒற்றுமை இழந்து சமாதானத்தை சாக்கடைக்குள் புதைத்து இனவெறியை மனித உள்ளங்களில் விதைத்து மானிட உயிர்களை மண்ணுக்குள் புதைக்கும் வன்முறை சிறையில் அகப்பட்டு விடுதலை பெற வழி தெரியாது தவிக்கும் எங்கள் தேசமே உனது சமாதானம் எது?

என் தேசமே.....

உறவுகளைப் பிரித்து, உயிர்களை குறையாடி மனித உதிரத்தை இரையாக்கும் கசாப்புக் கடைகளை உருவாக்குவதா? இல்லை, உடல்களை பிரித்து, உயிர்களை குறையாடி மனித உதிரத்தை எரித்து சாம்பலாக்கி, உயிர்களை விதைக்கும், சுடுகாடுகளை உருவாக்கி எங்கள் உறவுகளின் கண்ணீரையும் செந்நீரையும் ஊற்றி நீ உற்பத்தியாக்கியுள்ள இனவாதப் படுகொலைகளை ஊக்குவிப்பதா, உன் சமாதானத்திற்கான பாதை?

சமாதானத்தை சாக்கடைக்குள் புதைத்துவிட்டு, சர்வதிகாரத்தை சரித்திர சாசனத்தில் பெயர் பதிக்கவிடும் இந்த இலங்கை தேசத்தில் இப்படியே எத்தனை காலம் நீளும் எங்களின் சமாதான தாகம்.?

எங்கள் தேசமே!

பாவம் எங்களின் மனித ஜென்மம் கண்ணீர் பனிக்க பரிதாபக் குரல்களில் உன்னை வேண்டுகிறோம் எப்போது தீரும் இந்த மனிதப் படுகொலைகள்? மனிதனை மனிதனே போசிக்கும் இந்த தலைமுறை, தலைமுறையாய் தணியாத மாமிசப் பேய்களின் மோகம்

என் தேசமே!

எமக்கு அந்நியன் வழங்கியது சுதந்திரமல்ல கண்ணீரோடும் கவலையோடும் கூறுகிறோம் நீ நிலை நாட்ட வேண்டிய உறுதியான சமாதானமே எமக்கு உண்மை சுதந்திரம்.

எங்களைப் பெற்ற தாயே!

உன் மக்களை நீயே பலியெடுக்கலாமா?

எங்கள் தெய்வமே,

தீராத இந்த நோய்க்கு வைத்தியம் தேடு

இல்லை, எங்களை உறவோடும்

உயிரோடும் வாழச்செய்யும் வழியைக் கொடு

இல்லையேல்,

இனவெறியின் புதைகுழியில்தான் உன் மக்கள்.

S. சிவசக்தி

சென்ட் ஜோன்ஸ் பொஸ்கோ பாடசாலை, ஹட்டன்

In the Graves of Racism

We lost our unity by discriminations
burying peace in a sewerage
sowing racism in the hearts of people
Caught in the trap of violence
burying invaluable lives in the soil
our Nation sees no way to achieve independence.
Which is your Peace?

Aiyo! They know not the meaning of democracy
Transformed our motherland into a battle field.
Which is your peace?

Oh, my Nation

Do you want to create butcher shops?
Do you want to encourage racist massacres by pouring the tears and
blood of our loved ones
creating cemeteries that burn bodies to ashes and seeded with lives.
Is this your peace?

One side is the struggle for rights,
and the other side is the war to end extremism through the destruction of
racism. In between these two,
O, my Nation, where are your voices of peace?

For how long can we thirst for independence
in this land of ours, where dictatorship is perched on the throne of
history
Burying peace in a sewerage.

Eyes filled with tears, expressing helplessness in our voices
we beseech you.
When will these massacres end?
Where men have become man eaters conituing for generations.

My Nation,
the foreigners did not give us independence
We tell you with tear filled eyes
The peace that you have to establish is our true independence!
O, our mother!
Can you kill your own children?
Find a remedy for this endless disease
allow us to live in peace with own loved ones
Or else your children will be dumped in the graves of racism.

S. Sivashakthi

St. John Bosco School, Hatton

Picture 10

දරුවන්ගේ කුසගිනි නිවන්න හඬා වැටෙන අම්මලා

මෙම ඡායාරූපයේ කෑම ඉල්ලා හඬා වැටෙන අම්මලා දුටුවාම මට මහත් වෙන්තේ අපේ අම්මා මමත් මල්ලීන් අයියල දෙන්නාටත් උදේ සිට රැ වනතුරු අපේ කුසගිනි නිවන්න මෙහෙස වන අන්දමයි. මේ අම්මලා හඬා වැටෙන්නේ තමන්ගේ කුසගිනි නිවාගන්න නොව තම දරුවන්ගේ කුසගිනි නිවන්න බව මගේ පුංචි මනසට වැටගේ නම් මේ රට පාලනය කරන අයටද තම ආගම ධර්මය ගැන පුරාජේරු දොඩවන් අයටද නො වැටෙහෙන්නේ මන්දයි මට නො හේරේ. මේ රට පාලනය කරන මාමලාගේත් මා ඉල්ලා සිටින්නේ ඔබ කුමන්ලා වැනි වැඩිහිටියන්ගේ අනාගත පැවැත්ම සඳහා වෙහෙසෙනවාට වඩා මා වැනි පුංචි දරුවන්ගේ අනාගතය ගැන සිතා යුද්ධය නවත්වා, සාමය උදෙසා කැප වන මෙන් ඉල්ලා සිටිමි.

ඩබ්. වර්ෂා ආසනෙත් ප්‍රනාන්දු
පාසල හලා / මැරවල ශා.ජෝජ්ස් විද්‍යාලය

Mothers who cry for food for their Children

When I see this photograph, I am reminded of how my mother feeds my three brothers and myself at home. She had to work hard to find the money for our food. These mothers are not asking food for themselves, but for their children. If a child like me can understand this picture this way, why cannot our rulers and religious leaders who are talking nonsense understand such a simple fact?

I appeal to all the uncles who are ruling this country. Don't think about elders like you, think about little children who are the future of this country. If you are really concerned for the future of this country, please stop this war and devote your time to build peace.

W. Varsa Asanath fernando
St. Joseph's College, Chilaw

සුද්ධයේ සරදම්ම ලක්වුවෝ

දිළිඳුකම ජීවිතයට උරුමවූවක් ලෙස සලකන්නන් අතරට අපිත් එක්වෙහිටියැයි අපි සිහිනෙන්වත් නොසිතුවෙමු. නමුත් අපේ හේන් ගොවිතැන් විනාශ මුඛයට ඇද දමා අපට අත්ත සරණ තත්ත්වයට පත්කළේ මේ කුරිරු යුද්ධයයි. යුද්ධයේ සෙවනැලි අපගේ ජීවිතවලට පමණක් නොව අපගේ ළමා ළපටි දරුවන්ගේ සුන්දර ජීවිතවලටද එබිකම්කර හමාරය. එදා පැරකුම් යුගයේ සහල් අපනයනය කළ අපි අද අනාථ කඳවුරුවලට වී පිටරට සහලට දැන් දිගුකරන්නට සිදුවෙවිසි. කිසිම දිනෙක නොපැතුුවෙමු. අපි එදා දෙමළ - සිංහල කාසම්ගත් එකට, එක ගමේ සාමයෙන් සිටි ඒ කාලය මතක් වන විට දෙ ඇසින් රුරා වැටෙන කළුළු පිහදාන්න අප ළඟ අද කවුරුත් නැත. යුද්ධය අපි සැවොම ගිලයෙන හමාරය. අද අපේ කුසගින්න නිවැලන්න, කුසට අහරක් මෙන්ම සිතට සහනයද අපට අවශ්‍යයයි. අපි ආයේ කවදානම් මේ රටේ සාම පරවියා දකින්නද?

සුසලා චම්චි විජේරත්න
ස්වර්ණපාලි බාලිකා මහා විද්‍යාලය.
අනුරාධපුර

People who are hoodwinked by War

Even in our dreams we did not imagine this will happen to us. Our Chena cultivation has been destroyed, rendering us poor. Our lives and our children's lives are endangered due to the war. We exported rice during the reign of King Parakrama, but now we are reduced to begging in the camps. This situation was so unexpected. We recollect our past when we were together, with tears strolling down our cheeks. But there is no one to wipe these tears away.

War destroyed everything. We need to overcome this situation. We need food and we need peace of mind. Will we even see the peace bird fly in our skies?

Kusala Chamari Wijeratne
Swarnapala Girls School
Anuradhapura

கொடித்து கொடித்து இளமையிலே யுத்தம்

வெறிகொண்ட வேங்கையென வீறு கொண்ட யுத்தத்தாலும், சிறுபான்மையினம் என்று குழி பறிக்கும் குள்ளநரிகளின் தந்திரத்தாலும், வலையில் அகப்பட்ட அப்பாவி மான்கள் போல், அன்றாடம் அஞ்சி வாழும் அபலைக் கூட்டம் நாம். உழைத்து உண்ட எம் கரங்கள் பகிர்ந்து உண்ட எம் மனங்கள் இன்று பறித்து உண்ணும் பரிதாபம், காலம் எமக்களித்த மாபெரும் தண்டனையே. விதியின் விளையாட்டாய் வீதிக்கு விரட்டப்பட்டோம். சதியின் சாகசத்தால் நிக்கதியாய் நிற்கின்றோம். கொடிது கொடிது இளமையில் வறுமை என்றார்கள். நாமோ கொடிது கொடிது இளமையிலே யுத்தம் என்கின்றோம். ஏட்டில் எழுத முடியாத வார்த்தையில் வடிக்க முடியாத கொடுமைகள் எம் பிள்ளைகளின் இளமை வாழ்வை கொள்ளை கொண்டு விட்டன. உறவுகள், உடைமைகள், உறைவிடங்கள் மட்டுமல்ல, மானம் மரியாதை அனைத்தையும் இழந்தோம். வந்தாரை வாழ வைக்கும் குடாநாட்டு மண்ணில் செங்குருதி ஊற்றுக்கள் பெருக்கெடுத்து எம்மைப் பஞ்சத்தில் பரிதவிக்க வைத்தாலும் அபாய ஒலிகளும் ஆக்கிரமிப்புக்களும் எம்மை ஆட்டிப் படைத்தாலும் எந்தப் புயலும் அசைக்க முடியாத ஆணிவேராக பசியினும் பாதகன் எம்மைப் பரிதவிக்கச் செய்கின்றான். எம் கண்முன்னே அன்றாடம் கொலையுண்டு மடிவது மனித உயிர்கள் மாத்திரமல்ல, மனித நேயமும் தான்.

சமரசம் உலா வந்த எமது நாட்டில் சமர் ஒலிகள் ஓய்ந்து சமாதான ஊற்றுக்கள் என்று வருமோ என்று நாம் ஏங்குவதே நிதிர்சனமான உண்மை.

பர்ஹாத் ஷாமா நிஸாம்
முஸ்லிம் மகளிர் கல்லூரி
கோடும்பு 4

The Cruelty of War in Youth

We live in perpetual fear like the innocent deer caught in a net of deceit by a murderous war and the cunning of relegating us as minorities. The arms that toiled, the hearts that shared our food, now tends to grab and eat. What a calamity!

O, the punishment meted out by fate!

We were chased to the streets and left as destitutes. They said that poverty in youth is cruel. But we say that war in youth is cruel. Our young ones have lost their youth by atrocities that cannot be written on pages. We lost not only lives and our property, but our honour and self respect too.

The peninsula which lavished its hospitality on all who came, is now flooded with blood and starved. Not only lives but humanitarian values are also killed on a daily basis. Let the sounds of war cease. That we yearn for peace is the truth.

Farhath Shahma Nizam
Muslim Ladies College
Colombo 4

அன்னமிட ஆசைதான்

குடாநாட்டு மக்களின்
குமுறல் கண்ணீர் என்
மனதை நனைக்கிறது
மணிமேகலை இருந்தால்
அனுப்பியிருப்பேன் நீங்கள்
கை நீட்டும் முன்பே

அமுதசுரபிதான் இல்லை
அழுகைக் கண்ணீரைத் துடைக்க
ஆறுதல் வார்த்தை இருக்கு
ஆழ்மனதை ஆறுதல் படுத்த

ஆசையோடு ஓடி வந்து
அன்னமிட ஆசைதான்
ஆழ்கடலைத் தாண்டிவர
நீளமில்லை கால்கள்தான்

உருமாறும் வல்லமை
இருந்திருந்தால் பறவையாய் மாறி
வாழ்க்கையை மாற்றியிருப்பேன்
இதற்கு வரமளிக்கவில்லை இறைவன்

செல்வராஜ் லோகேஸ்வரி
கறுவத்தை நவோதய தமிழ் வித்தியாலயம்
பெல்மடுல்ல

I Wish to feed you all

The anguished tears
Of the people of the Peninsula
Drenched my heart
If Manimekalai had been alive
I would have sent her to your need
Before you even ask!

There is no elixir
To wipe away the tears
Only words of comfort
To console our minds

I wish to come running
To feed you all
But my legs are not long enough
To cross the deep seas

If I had the power to change forms
I would have changed into a bird
And would have changed your lives
God did not afford me that boon

Selvaraj Logeswari

Kahawatte Navodaya Tamil Maha Vidyalayam
Pelmadulla

உண்மைச் சமாதானம் வேண்டும்

ஏழையாக இருந்தாலும் கரங்கள்
ஏந்தியது இல்லை ஒருநாளும்
ஏந்த வைத்தது மட்டுமா
ஏங்கி அழவும் வைத்ததுவே
கல்வியோடு கடும் உழைப்பை
கண்ட எங்கள் மண்ணன்றோ
கண்ட கண்ட மனிதரிடம்
கையேந்த வைத்தது காலம்தானோ
உலருணவு வேண்டாம்
உண்மைச் சமாதானம் வேண்டும்
முதுமை வந்து சேர்ந்தாலும்
முதலில் வேண்டும் சமாதானம்
நாளா எங்கள் சந்ததியேனும்
நிம்மதியாக வாழ அது வேண்டும் - ஏனெனில்
சுதந்திரம் என்றால் என்ன விலை
இது குடாநாட்டு மக்களின் நிலை

ரம்யாஹாசினி விஜயகுமார்
வடிவாம்பிகா தமிழ் மகாவித்தியாலயம்
சிலாபம்

We need True Peace

These arms have never begged
Even though they were poor
(now) they have not only been made to beg
but have been made to cry in despair

Is'nt our soil one which has seen
Hard work and education?
Is it not fate that made (us)
Beg from all and sundry?

We don't want dry rations
We want true peace
Even if old age overtakes
We first want peace

We need it so that
Atleast our future generations can live relieved
What is the cost of independence?
This is the situation of the people of the Peninsula

Ramyahasini Wijeyakumar
Vadivambika Tamil Mahavidyalayam
Chilaw

Picture 11

Leaving my Birth place, and my Home town

My happiness and sorrows
triumph and loss
friends and families
bidding goodbye to all

No more Joy in my life
All I have is a ragged old bag and sweet memories
Why am I a refugee in my own country?
Why am I scared of my own people?

Why should I suffer in hunger and thirst?
The hunger for peace and thirst for happiness?
Is this what life is all about?
Then why should I live?

When I say this now
Hits me a gun shot
and I lay there in tears on the truck
a boy sees me and feels the same.

Shamla Yusuf
Muslim Ladies College,
Colombo-04.

leaving my birth place, and my Home town

My happiness and sorrow
My friends and family
My home and my life

Who took joy in my life
All I saw, it's a tragedy, old and new
Why and I a stranger in my own country?
It is not I, it's the war, it's the people!

Why should I suffer in tragedy and death?
The hunger for peace and that the happiness?
I think it's all about it
Then who should I love?

When I see the war
I'm not a gun shot
Why I say, peace is the way
A boy once was and that's the same

My thought for peace
My thought for peace
My thought for peace

MY THOUGHT FOR PEACE

Picture 12

MY THOUGHT FOR PEACE

A Desert in Sri Lanka

I have heard about and seen old photographs of a beautiful and cheerful Chavakachecheri as I grew up. For me this black and white picture interprets the aftermath of war in the North and the suffering the people went through.

Sri Lanka is a boat stranded in the middle of a great ocean, not knowing where to go. People should realise that we are not going anywhere with this war. We just dig ourselves deep into this dirt.

Children, teenagers just like me, are forced to let go of their hopes, ambitions and dreams, to become great personalities. Is this why God made us humans to fight with each other and destroy lives in the process of doing so.

In conclusion, in this picture we can see a feeble dog which is scared lonely and unhappy, this is how each of the people who are suffering from the war will look like and feel.

Why not we all unite and say no to War?

Pravinnaa Raviraj

Bishop's College,
Colombo-03

About *Viluthu*

Viluthu denotes the Hanging Roots of a Banyan tree in Tamil, 'Mul' in Sinhala. Just as the hanging roots of a Banyan tree facilitate the spread of its trunks far and wide, strengthen and nourish its branches ..., some of us resolved to strengthen, resource and facilitate People Networks everywhere.

VISION

We seek a world of Tolerance and Social Justice; a society enabled to practice participatory Democracy. Viluthu will be a national force that catalyses a social movement for Peace, Justice and Democracy.

MISSION

Promoting a culture of democracy and strengthening participatory mechanisms and structures of Governance through the strategy of supporting human capacity building, in State and non - State institutions, Media, and the Civil Society.

OUR PROGRAMING APPROACHES

- ❖ Establishing and/or strengthening Community Based Organizations and Sector (Profession) Based Organizations
- ❖ Providing training on development issues and accompaniment for implementation
- ❖ Support networking through linking and the infusion of new concepts amongst groups and institutions
- ❖ Advocating for policy changes, legal & legislative reforms
- ❖ Creating a knowledge base through research and publications
- ❖ Amplifying the voice of marginalized communities through functional literacy and street theatre

OUR STRATEGIC DIRECTIONS

- ❖ Awakening and strengthening of Civil Society
- ❖ Strengthening the Democratic processes of Local Government and other Political Institutions
- ❖ Building capacities of Educationists and Teachers
- ❖ Working towards Gender Equality
- ❖ Theatre
- ❖ Development of the Private Sector